

Hermanis Paukšs

STRIPTĪZS"
(psiholoģiska komēdija 3 cēlienos)

DARBOJAS:

SVENS
AGRITA
ROJS

DARBĪBA NORISINĀS SVENA DZĪVOKLĪ.

1. CĒLIENS

1. aina

SVENS UN AGRITA.

Svens. Būs jau labi, tu tikai neuztraucies, nomierinies, mazulīt...

Agrita. Sven. Vai es esmu ļoti neglīta?

Svens. Tu neesi neglīta. Skaistums, protams, ir subjektīva lieta. Līdz ar to vienam vīrietim sieviete var likties skaista, bet otram – ne tik ļoti.

Agrita. Nevajag, Sven.

Svens. Mazulīt... tu patiešām esi skaista. Nenoliedzami un neapšaubāmi skaista. Tu esi skaistākā sieviete, kādu līdz šim man ir laimējies sastapt.

Agrita. Tagad tu melo.

Svens. Vai tad tu jau kopš pusaudzes gadiem neesi jutusi pastiprinātu vīriešu uzmanību? Esi taču. Un tas nozīmē tikai vienu – tu esi skaista. Ja tu tagad nebūtu tik ļoti satraukusies, tad es vispār tikai pasmietos par tavu jautājumu, jo nespētu uztvert to nopietni. Esmu pilnīgi pārliecināts, ka tu vienmēr pati labi esi apzinājusies savu nevainojamo ārējo izskatu un apzinies to arī šobrīd.

Agrita. Tātad es esmu skaista?

Svens. Nu protams, ka tu esi skaista.

Agrita. Tad varbūt ar manu augumu kaut kas nav kārtībā?

Svens. Arī tavs augums ir nevainojams.

Agrita. Tad pasaki man – ja es esmu tik skaista un viss man ir kārtībā, tad kāpēc Rojam ir vajadzīgas citas?

Svens. Kādas citas?

Agrita. Tās, ar kurām viņš guļ!

Svens. Vai tu skaidri zini, mazulīt, ka viņš guļām ar citām?

Agrita. Es to redzēju pati ar savām acīm.

Svens. Re, kā?

Agrita. Jā. Apmēram pirms stundas. Mēs bijām sarunājuši iet ar bērniem ciemos pie viņa mātes, bet Rojs piezvanīja un pateica, ka aizkavēsies darbā. Lai mēs jau braucam. Taču viņa balsī bija kaut kas tāds, ka es aizvedu bērnus pie mātes, pateicu, ka man uz brītiņu jāizskrien nokārtot neatliekamas darīšanas, bet pati aizbraucu līdz ofisam un, uzrāpusies pa ugunsdzēsēju kāpnēm, ieskatījos viņa kabinetā pa logu.

Svens. Tu esi prātu zaudējusi!

Agrita. Tikpat kā.

Svens. Un tur tu to redzēji?

Agrita. Nepārprotami.

Svens. Dzīvē tā gadās. Bet tas ir štrunts salīdzinājumā ar to, kas vēl varēja notikt, tāpēc no visas sirds priecājos, ka neesi nokritusi no tām sasodītajām ugunsdzēsēju trepēm un tagad sēdi te gaismā un siltumā man pretī, morāli traumēta, tomēr tikpat vesela, skaista un valdzinoša kā vienmēr.

- Agrita. Es zinu, ka dzīvē tā gadās. Bet es tagad ienīstu viņu. Es jūtos piesmieta, pazemota un apspļaudīta. Es mīlēju viņu un biju pārliecināta, ka arī viņš mani mīl. Bet izrādās, ka es viņam esmu tikai viena no daudzām.
- Svens. Tu neesi viņam viena no daudzām, mazulīt. Tu esi viņa vienīgā, mīlētā sieviņa. Viņam paslīdēja kāja. Kas to lai zina, kāpēc. Varbūt iedzēra par daudz, varbūt stress, varbūt muļķīga situācija. Tu jau pati arī nezini, kas tavā dzīvē pēkšņi var gadīties. Un tad tev svarīgāk par visu būs, lai otrs tevi saprastu.
- Agrita. Nevajag, Sven. Es zinu, ka tu esi Roja draugs un tavs pienākums ir viņu aizstāvēt. Bet es līdž šim domāju, ka tu pirmkārt tomēr esi mans draugs.
- Svens. Protams, mazulīt. Pirmkārt es noteikti esmu tavs draugs un tad tikai Roja. Un tieši tāpēc – par tevi domājot – es iesaku nespriest un nerīkoties pārsteidzīgi. Viņš taču ir tavs vīrs. Tavu bērnu tēvs. Labi, tu kaut ko redzēji pa viņa kabineta logu, tas tevi satrieca un sāpināja, bet ir taču iespēja palūgt paskaidrojumu. Ja runājam par dažādiem nejaušiem, muļķīgiem un varbūt pat pavisam liekiem sānsoljiem, tad vīrieša organisms diemžēl ir tik stulbi uzkonstruēts, ka neviens no mums, nabadziņiem, nav pasargāts no negaidītiem paklupieniem.
- Agrita. Sven! Tu man atkal pūderē smadzenes! Vīrieši nepaklūp vieni. Viņi vienmēr paklūp kopā ar kādu sievieti. Tātad paklūp apmēram vienāds skaits vīriešu un sieviešu. Un nevajag tāpēc muldēt par kaut kādām īpašām vīriešu konstrukcijām. Jā, ir tādi vīrieši un ir tādas sievietes. Es neesmu tāda. Bet viņš, izrādās, ir tāds. Es negribu tādu! Par ko? Par ko man tāds vīrs? Ja es esmu uzticīga, ja es guļu tikai ar viņu un man nekad ne prātā nav nācis gulēt ar kādu citu, tad kāpēc man nevarētu būt tāds pat vīrs? Kāpēc manējais sūta mani ar bērniem ciemos pie savas mātes, bet pats tikmēr uz rakstāmgalda blakus datoram noliek citu sievieti un nodevīgi viņu drāž? Kāpēc? Tātad es viņam vairs neesmu laba diezgan, tātad es viņu neapmierinu, tātad es viņam vairs neesmu vajadzīga?
- Svens. Nomierinies. Tu esi viņam vajadzīga. Esmu pārliecināts, ka tā ir tikai kaut kāda muļķīga kļūme. Nejaušība. Esmu pārliecināts, ka viņš tevi mīl. Tevi un tikai tevi.
- Agrita. Vismaz tu mani nenodod, Sven!
- Svens. Bet es nemaz negrasos tevi nodot! Es tikai aicinu tevi nespriest un nerīkoties pārsteidzīgi.
- Agrita. Tu neesi, Sven, tāds muļķis. Lūdzu, nemierini mani. Man nevajag, lai tu mani mierinātu. Man tikai vajag, lai tu mani saprastu.
- Svens. Bet es taču saprotu tevi.
- Agrita. Tad kāpēc tu runā par kaut kādām nejaušībām? Tu saproti tikpat labi kā es, ka tā nav nejaušība. Viņam taču bija pietiekami daudz laika pārdomām. Pietiekami daudz laika, lai piezvanītu man un pateiktu, ka viņš aizkavēsies darbā, ka man vienai ar bērniem jābrauc pie viņa mātes. Tas bija apzināti un pārdomāti. Un cik reizes un ar cikām tas tā jau ir noticis...

Svens. Lūdzu, neuztver to kā mēģinājumu aizstāvēt Roju. Pats par sevi saprotams, ka tas, ko tu redzēji, nav nekas tāds, par ko laulātajam draugam būtu vērts priecāties un no sajūsmas lekt stāvus gaisā. To es saprotu. Tomēr no tavā rīcībā esošajiem faktiem vien vēl nav iespējams pilnīgi droši spriest, ka Roja rīcība ir bijusi labi pārdomāta un iepriekš plānota. Vai tad nevarēja gadīties arī tā, ka viņš patiešām aizkavējās darbā tieši un tikai tāpēc, lai vēl kaut ko neatliekamam steidzami paveiktu? Un te pēkšņi notika kaut kas tāds, kas Roju izsita no sliedēm un lika nonākt tajā neveiklajā situācijā, kādā tu viņu ieraudzīji.

Agrita. Vai ne? Tu gribi teikt, ka Rojs, nabadziņš, cītīgi pie sava datora strādāja, nu tik cītīgi, ka pilnīgi bija iegrimis virtuālajā pasaulē un zaudējis spēju atšķirt iztēli no realitātes? Un, tā čakli darbodamies, viņš pēkšņi pamanīja sev blakus uz galda guļam kailu sievieti, kura, pavērsusi pistoles stobru pret viņu, teica: "Vai nu tu tūlīt izdrāzīsi mani, vai arī tava sieva kļūs atraitne un bērni – bāreņi!" Tad nabaga Rojs, nesaprazdams, vai tā ir viņa fantāzija vai realitāte, drošības dēļ, būdams pilnīgi apjucis un galīgi spriest nespējīgs, nolēma pakļauties neģēlīgajai izvarotājai, bet tikai tāpēc, lai nepadarītu savu sievu par atraitni un bērnus par bāreņiem. Lai gan patiesībā nabadziņu visu dzimumakta laiku krata nepārvarams riebums pret šo zemisko sievieti, kura tik neģēlīgā veidā ir izmantojusi viņa īslaičīgo saprašanas zudumu un bezgalīgo mīlestību pret sievu un bērniņiem.

Svens. Es saprotu visu, ko tu saki un kāpēc tu to saki. Un nevienu brīdi negatavojos attaisnot Roju. Skaidrs, ka viņš nav nekāds jēriņš, ar kuru katra sieviete var izrīkoties, kā vien tai ienāk prātā. Es tikai pieļauju iespēju, ka šis sakars varēja arī nebūt iepriekš izplānots, ka ne jau tādēļ Rojs tev zvanīja un teica, ka aizkavēsies. Tikai to. Un tāpēc es tev iesaku iepriekš izrunāties ar viņu un tad tikai reaģēt ar pilnu jaudu. Un atkārtoti, ka ne jau Roja dēļ es to saku, bet tevis pašas dēļ. Mēs taču par to vēl neko nezinām. Tu pat iedomāties nevari, cik bieži pat pilnīgi nepārprotamās situācijās, dziļāk papētot, tomēr atklājas kaut kas tāds, kas liek mums citām acīm paraudzīties uz notikušo. Jā, protams, ir visai maz ticams, ka Rojam izdosies puslīdz ticami attaisnoties, tomēr tev vajadzētu viņam šādu iespēju dot, jo pat tiesā taču uzklausa arī vainīgo un tikai tad izlemj, kādu sodu tas ir pelnījis.

Agrita. Es viņam došu šādu iespēju. Bet tikai tāpēc, ka tu to vēlies. Es pati visu savām acīm redzēju, tāpēc man nav iemesla nekādai zinātniskajai fantastikai noticēt. Tu to neredzēji, tāpēc pieļauj iespēju, ka tur varētu būt kaut kas tāds, kas Roju attaisnotu. Lai notiek, kā tu vēlies.

Svens. Piedod. Tev ir tik draņķīgi kā vēl nekad, bet es te muldu.

Agrita. Vispirms es gribēju nolēkt no tām trepēm. Pēc tam stāvēju tur un raudāju. Pūta stiprs vējš. Es domāju, ka varbūt saaukstēšos un nomiršu. Bet tad es atcerējos bērnus. Un domāju par to, cik šausmīgi viņiem būs stāvēt pie mana zārka. Pēc tam es raudādama kāpu lejā, iesēdos mašīnā un braucu pie tevis. Man neviena cita nav, Sven. Neviena, kam es drīkstētu to izstāstīt.

Svens. Tu pareizi darīji, ka brauci pie manis. Tas ir drausmīgi. Tas ir ļoti drausmīgi, un es saprotu, ka tu jūties satriekta. Bet tu pareizi darīji, ka nenolēci no tām trepēm, jo Roja neuzticības dēļ nav vērts iznīcināt savu dzīvību. Tas ir labi, ka tu padomāji par saviem bērniem. Dzīvē visādi gadās. Arī bez ļoti traumējošiem pārdzīvojumiem neiztikt. Tev tagad ir grūti. Ļoti grūti. Bet ar laiku tu sapratīsi, kā prātīgāk rīkoties. Afekts ir slikts padomdevējs. Ļauj, lai paiet kāds laiks. Tad tu sapratīsi.

Agrita. Tā vairs nebūs nekad.

Svens. Es saprotu.

Agrita. Es viņam to nekad nepiedošu.

Svens. Lai būtu tā.

Agrita. Es gribu tagad atdoties kādam citam.

Svens. Tikai ne tagad! Tagad tu esi šokā un vari atdoties kādam, kurš tavu traumu tikai pastiprinās. Pagaidi, mierīgi paskaties visapkārt, apdomā, rūpīgi izvēlies un tad tikai šauj pa kreisi.

Agrita. Es jau to tā uzreiz arī nemaz nespētu izdarīt. Varbūt, ka es vispār to nespētu izdarīt. Šurp braucot, es mēģināju iedomāties vīrieti, kuram es spētu atdoties. Es to nevarēju. Vismaz pagaidām ne. Bet man to vajag. Lai mazliet nomierinātos. Saproti?

Svens. Saprotu. Bet nenodari pāri sev. Pietiek, ka Rojs jau ir nodarījis.

Agrita. Vai drīkst – es tev nodejošu striptīzu?

Svens. Protams, ka drīkst. Šeit tu vari darīt, visu, ko vēlies. Pilnīgi visu. Ja vien tas neapdraud tavu dzīvību un veselību. Manējo vari apdraudēt droši. Gan jau es pratīšu izvairīties no pārāk bīstamām sekām.

Agrita. Es ceru, ka tas man aizstās atdošanos. Mani mierinās apziņa, ka es citam rādu to, ko līdz šim ir drīkstējis skatīt tikai Rojs. Protams, kuram katram es to nespētu parādīt, bet tev es spēju parādīt visu. Tu man esi... Tu man esi...

Svens. Es saprotu. Es tev esmu vecais, labais Svens.

Agrita. Ļoti labais. Vienīgais. Es tevi mīlu.

Svens. Es zinu. Un arī tevi mīlu. Ceru, ka tu par to nešaubies?

Agrita. Protams, ka ne. Ja es par to šaubītos, tad taču nebūtu tagad atskrējusi pie tevis. Tu jau sen būtu varējis mani redzēt arī pilnīgi kailu. Tikai līdz šim nebija tādas vajadzības. Būtu taču stulbi, ja es izgērbtos tavā priekšā vienkārši tāpat vien.

Svens. Protams, ka stulbi.

Agrita. Tu padomātu, ka man ar smadzenēm viss nav kārtībā.

Svens. Var gadīties.

Agrita. Bet tagad man to vajag. Patiešām vajag. Lai es būtu vismaz izgērbusies sveša vīrieša priekšā. Tu, protams, neesi svešs, tu esi tuvākais no tuvākajiem, bet tu neesi mans vīrs.

Svens. Neesmu gan.

Agrita. Un tu to sapratīsi pareizi.

Svens. Protams.

Agrita. Un es iedomāšos, ka tas tomēr neesi tu, jo kas gan tur īpašs – izģērbties tavā priekšā –, bet kāds svešs apmeklētājs bārā, kur es aiz atriebības esmu ienākusi nodejot striptīzu!

Svens. Bet protams. Mūziku?

Agrita. Jā. Tādu lēnu, saldkaislu un uzbudinošu.

Svens. Bet, lūdzu!

AGRITAS STRIPTĪZS, KAS BEIDZAS AR SEKSU.

Svens. Piedod.

Agrita. Paldies un piedod tu man.

Svens. Es jūtos ļoti vainīgs. Es to nedrīkstēju darīt. Tagad arī es esmu tevi nodevis.

Agrita. Tu neesi mani nodevis.

Svens. Man tā nevajadzēja darīt.

Agrita. Izbeidz, Sven! Kāpēc tev tā nevajadzēja darīt? Tu taču mīli mani. Un izrādās, ka ne tikai tā, kā es līdz šim domāju. Tu mani glāstīji un skūpstīji kā aizrautīgs mīlētājs. Rojs nekad nav mani tā glāstījis. No taviem pieskārieniem es sadegu un kusu. Tie bija kā augstsprieguma strāva. Tu mani mīli, Sven.

Svens. Protams, ka es tevi mīlu. Un, ja vīrietis mīl sievieti, tad reti kad tur nav klāt arī kaut kas no erotikas. Bet tas nebija godīgi. Tu man uzticējies, bet es tevi piekrāpu. Tāpat kā Rojs.

Agrita. Izbeidz! Tu mani nepiekrāpi!

Svens. Vai varbūt tu tagad mēģināsi man iestāsti, ka atnāci šurp ar vēlēšanos, lai kaut kas tāds notiktu? Biji jau iepriekš to paredzējusi? Sāki dejojot striptīzu ar nolūku mani pavest? Piedod, bet es nemūžam tam neticēšu, pat tad, ja tu tagad mēģināsi man to iegalvot.

Agrita. Nē. Es patiešām neskrēju šurp ar nolūku atdoties tev. Tu taču man esi svētā un neaizskaramā Indijas govs! Jau tevi ieraugot vien, mani pārņēma tik sirsnīgas draudzības, pateicības un cieņas jūtas, ka jebkuras domas par seksu šķiet zaimojošas. Turklāt es atskrēju pie tevis stāvoklī, ko nekādā ziņā nevar nosaukt par normālu un līdzsvarotu. Un arī no seksuālām vēlmēm manī nebija ne ēnas. Lai arī es tev teicu, ka gribu atriebties Rojam, pārgulēdama ar citu, tad tā bija naidā balstīta vēlēšanās bez mazākās seksuālās pieskaņas. Par to striptīzu es izdomāju tikai tāpēc, ka man vajadzēja kaut ko darīt. Tīri praktiski, fiziski. Bet es nespēju saprast, ko īsti. Tāpēc, ka problēma bija sekss, tāpēc ka acu priekšā man rēgojās tās sievietes kailās, ieplestās kājas uz Roja rakstāmgalda, tāpēc man bija nepārvarama dziņa arī pašai kaut kā seksuāli rīkoties. Lai gan tas nebija seksuāls uzbudinājums. Ne uz to pusi. Drīzāk jau riebums. Es saprotu, ka tagad stāstu pretrunīgas lietas, bet tā tas bija. Vai tu mani saproti?

Svens. Saprotu.

Agrita. Jā, kaut kas manī iekšā neizturami kļiedza: "Tev jāpārguļ ar kādu citu! Tev jāpārguļ ar kādu citu!" Bet man, iedomājoties dzimumaktu, vienlaikus gribējās veikt. Un tad kā atvieglojums nāca tā doma par striptīzu. Turklāt šeit.

Tagad. Tikai tev. Es sapratu, ka būšu laimīga, ja drīkstēšu to izdarīt. Tikai baidījos, ka tu man to neatļausi. Bet tu atļāvi. Un man jau kļuva labi. Jau iepriekš. No apziņas, ka drīkstēšu būt tavā priekšā kaila. Tam it kā vairs pat nebija nekāda sakara ne ar manu atreibību, ne ar Roju. Viņš vienkārši izgaisa. Pazuda no manām domām. Es domāju tikai par to, ka beidzot drīkstēšu pilnīgi kaila nostāties tavā priekšā. It kā jau sen tikai pēc tā vien būtu ilgojusies, bet tu man to nekad nebūtu ļāvis. Tomēr arī tas nebija seksuāli. Es nevaru tev pateikt, kā tas bija. Tā, it kā tā nebūtu izģērbšanās, bet gan cita veida – tīri garīgs – akts. Jā, apmēram tā, it kā es jau sen gribētu tev kaut ko būtisku pateikt, bet nu tikai beidzot ir radusies iespēja to izdarīt. Pēc sajūtām tas varētu būt kaut kas līdzīgs grēksūdzei, lai gan nekādus grēkus es nekad sūdzējusi neesmu.

Svens. Gan jau esi.

Agrita. Nu varbūt. Tikai neapzinoties to. Kad sāku izģērbties, es tiešām nejutu, ka kārdinu tevi, un arī netaisījos to darīt. Es tikai veicu garīgas un emocionālas nozīmes rituālu savas svētās govs, sava totēma priekšā. Bet dejojot es aizrāvos un pēkšņi manī tiešām sāka mosties seksuāla kaisle. Pirmajā brīdī es nobijos, bet tad atmetu ar roku. Nu un tad? Kas tad notiks, ja es uzbudināšos? Būšu uzbudinājusies, un viss. Un kas tad būs, ja tu to jutīsi? Nekas taču. Sapratīsi, ka es no šoka esmu nepieskaitāmā stāvoklī, un nepadomāsi par mani neko sliktu. Es neprātoju, kas notiks ar mani pēc tam, kā jutīšos, ko darīšu šādā stāvoklī: kad atradīšos uzbudinājuma varā bez iespējām to apmierināt. Varbūt, ka es neapzināti tiešām jau tajā brīdī rēķinājos ar tavu palīdzību. Nezinu. Jo līdz manām smadzenēm šāda doma nenonāca. Es vienkārši nolēmu neko nebremzēt un turpināt, lai iet kā iedams, neatkarīgi no sekām, kas tam varētu būt. Man vienkārši bija tā jārikojas. Man vienkārši to vajadzēja. Vai saproti?

Svens. Saprotu.

Agrita. Taču tad, kad es pilnībā atlaidu visas bremzes, mani sāka pārņemt neatlaidīga kāpjoša, līdz vājprātam saasināta vēlme piederēt tev. Tāds seksuāls ārprāts. Bet es neizjutu bailes no tā. Drīzāk jau dusmas. Dusmas par to, ka tu to nekādā gadījumā neizdarīsi. Dusmas un aizvainojumu. Par to, ka es tik daudziem patīku, ka tik daudzi ir izrādījuši vēlēšanos gulēt ar mani un visi, izņemot Roju, tikuši atraidīti, bet tu – vienīgais, kuru es pati tiešām vēlos, vienīgais, kuru es nekad nekādos apstākļos neatraidītu, tu vienīgais neizjūti fizisku vajadzību pēc manis. Un tad no šīm dusmām es kaut ko pārlauzu sevī. Tu man vairs nebiji Indijas svētā, neaizskaramā govs, bet vienkārši vīrietis, pēc kura glāstiem es ar visu savu būtību ilgojos, tāpēc beidzot atmetu visas barjeras un aiztures un sāku tīši un apzināti savā dejā tevi seksuāli valdzināt un kārdināt. Tiesa, arī tad es vēl necerēju, ka tu to izdarīsi, jo Indijas svēto govi taču nekādas netiklas lietas neskar, bet es vismaz pati savā rīcībā beidzot būšu pilnīgi atklāta pret tevi un izteikšu ar savu izturēšanos visu, ko vēlos tev teikt. Bet tu tikai sēdēji, ar neizdibināmu skatienu vērodams mani, un man nebija ne mazākās nojausmas, kas ar tevi notiek. Beidzot, kad es tur stāvēju un neķītri

kustināju dupsīti, es cerēju, ka, ja tas ilgi turpināsies, tu vismaz pienāksi pie manis un uzšausi pa to, lai es rimstos. Bet, kad tu tiešām pienāci un es pēkšņi aptvēru, ka tas laikam tomēr notiks... un vēl pēc brīža sapratu, ka tas tiešām notiek... ka beidzot esmu nokļuvusi tā vienīgā vīrieša rokās, kuru patiešām gribu... ka notiek tas, ko es par visu vairāk vēlējos un kam neticēju... Tad es vienkārši pārcēlos pavisam citā pasaulē. Tādā, kurai nav nekāda sakara ar drausmīgo realitāti, kādā es patiesībā dzīvoju. Tāpēc tu vari mierīgi nemocīties nekādos sirdsapziņas pārmetumos. Ja kādam varbūt būtu jāmokās, tad tā esmu es. Jo es taču biju tā, kas to vēlējās. Es biju tā, kas darīja visu, lai tevi beidzot pavedinātu. Bet es netaisos mocīties. Es beidzot esmu patiesi laimīga un varu nospļauties gan par Roju, gan par to sievieti uz rakstāmgalda. Man viņi vienkārši vairs neeksistē. Vēl vairāk – es tagad no sirds novēlu viņiem laimi – lai kopojas, cik grib. Beidzot esmu dabūjusi tevi, lai arī uz īsu brīdi, bet zinu, ka ar šo reizi man pietiks ilgam laikam.

Svens. Mjā...

Agrita. Kā tu tagad jūties?

Svens. Kā es tagad jūtos?

Agrita. Vai tad bija tik slikti?

Svens. Nē, nebija slikti.

Agrita. Vai ar tām citām sievietēm... ar tām, ar kurām tu labprāt guli, kurām nav īpaši jānopūlas, lai izprovocētu tevi uz fizisku tuvību, vai ar tām ir daudz labāk?

Svens. Ja man tev jāsaka taisnība... Ja nebūtu dažu sociālu faktoru... tad par šo vienu reizi ar tevi es būtu gatavs atdod visas savas pārējās partneres.

Agrita. Vai tu nevarētu izteikties skaidrāk, Sven? Piedod, bet man tas tomēr ir svarīgi. Es negribu, lai tu liekuļotu. Bet, ja nu reiz esmu tevi beidzot pavedusi, tad gribu zināt, cik mans noziegums ir liels un cik graužošu iespaidu tas ir atstājis uz tevi.

Svens. Skaidrāk izsakoties... graužošo iespaidu diemžēl nav iespējams pat tā īsti aprakstīt. Ja nebūtu sīku morāla rakstura nianšu, tad es ar atvieglojumu un neizsakāmu baudu patriektu pie velna visas savas reālās un potenciālās partneres... un turpmāko dzīvi gribētu pavadīt, ņemdamies tikai ar tevi. Un ne jau tāpēc, ka tava seksuālā meistarība tālu pārsniegtu citu sieviešu prasmes šai jomā. Drīzāk jau ir otrādi – var redzēt, ka tu nekādus īpašos meistarstiķus gultā pa šiem astoņiem gadiem kopā ar Roju neesi apguvusi. Bet man tu vienalga esi nesalīdzināmi pārāka par visām citām jau tikai tāpēc vien, ka tā esi tu. Diemžēl tas nav iespējams, jo tu nepiederi man. Tu piederi kādam citam. Līdz ar to šis brīnišķīgais mirklis bija ne tikai brīnišķīgs, bet arī... teiksim, tāds, ko nav iespējams viennozīmīgi vērtēt.

Agrita. Sven... es patiesi cienu tavu augsti attīstīto intelektu un prasmi maksimāli sarežģīti izteikties. Tāpat es saprotu, ka pasaulē nav problēmu, par kurām būtu iespējams izteikties vienkārši, nekaitējot vispusīgam to izvērtējumam. Pēc taviem vārdiem es nojaušu, ka tev nebija nepatīkams tas, kas notika starp mums. Bet, ja tu varētu par šo situāciju izteikties skaidrāk, tici, ka es būtu ļoti

pateicīga tev. Vai tiešām tu nespēj to visu pateikt vienkāršākiem vārdiem un ne tik sarežģītiem teikumiem?

Svens. Es mēģināšu. Pirmkārt. Tas, ka es ieguvu tevi, ir manas dzīves zvaigžņu stunda. Tagad varu mierīgi nomirt. Ja runājam par tām citām sievietēm, ar ko esmu gulējis, tad tās man nav vajadzīgas. Man esi vajadzīga tikai tu. Un ne tikai gultā. Diemžēl, kā jau teicu, tas nav iespējams. Pēc mūsu mīlēšanās es esmu gan pacelts debesīs, gan ieģrūsts ellē. Debesīs tāpēc, ka tu esi gribējusi mani, esi man piederējusi. Ellē tāpēc, ka neesmu pārliecināts, vai tam, kas starp mums notika, patiesi vajadzēja notikt. Piedod, bet vēl īsāk izteikties es nespēju.

Agrita. Sven... varbūt tas nozīmē pat to, ka tu mīli mani?

Svens. Protams, ka es tevi mīlu.

Agrita. Nē, es zinu, ka tu mani mīli un esi mīlējis vienmēr. Bet tagad es runāju par ko citu. Varbūt tu spēj mani mīlēt arī kā sievieti – ne tikai kā savu mazo, dumjo, aizbilstamo draudzenīti? Es domāju: vai tu spēj arī sajūst iekāri pret mani? Pavisam fizisku un netiklu?

Svens. Vai tad tu pirms brīža par to nepārliecinājies?

Agrita. Nu jā... it kā jau pārliecinājos. Bet tas bija tāds īpašs mirklis. Ārkārtēja situācija. Turklāt es iztērēju visus savus spēkus un meistarību, lai tevi pavedinātu. Vai tagad... tā sēžot man pretī... tu spēj domāt par to, ka labprāt vēlētos mani iegūt vēlreiz?

Svens. Spēju.

Agrita. Un kā ir – vai vēlies?

Svens. Vēlos.

Agrita. Bet kāpēc es tev neticu?

Svens. Tu negribi man ticēt tāpēc, ka es esmu Roja draugs.

Agrita. Nu un tad?

Svens. Draudzības refleksam vīrieša zemapziņā tomēr ir milzīgs spēks. Es saprotu, ka Rojs ir tevi nodevis, tomēr viņš nav nodevis mani, bet tas, ko izdarīju es, faktiski tomēr ir nodevība pret viņu.

Agrita. Bet tu taču to jau izdarīji!

Svens. Toties tagad man pa iekšu vandās kaut kas līdzīgs sirdsapziņas pārmetumiem. Racionāli es saprotu, ka tie nav pamatoti, tomēr man ir vajadzīgs laiks, lai tiktu ar to galā, lai pārkārtotu un sakārtotu sevi.

Agrita. Es esmu šķīrusies no viņa un atgriezties netaisos. Es esmu pilnīgi brīva. Mani tagad var dabūt katrs, kas to vēlas. Ja tu mani nevēlies, es iešu pameklēt citu.

Svens. Es saprotu, ka tu faktiski esi šķīrusies no Roja. Bet tu to neesi izdarījusi juridiski. Taču tam, protams, nav nozīmes. Runa ir par to, ka jūs ar Roju neesat vieni. Jums ir bērni, un jūsu abu attiecības ir cieši saistītas arī ar viņiem. Tagad tu esi satriekta par Roja nodarījumu un ienīsti viņu, bet paies laiks, un tu vari nonākt pie secinājuma, ka visizdevīgāk tomēr ir attiecības atjaunot, nevis saraut tās arī oficiāli. Tad var gadīties, ka tu nožēlosi, ka esi sākusī paplašināt attiecības ar mani. Kaut vai bērnu dēļ.

- Agrita. Sven, ja tu ar to vēlies pateikt, ka negribi saistīties ar sievieti, kurai jau ir bērni, tad tā arī pasaki. Es sapratīšu. Es zinu, ka daudzi vīrieši nespēj pieņemt cita vīrieša bērnus. Turklāt es nemaz neprasu no tevis, lai tu veidotu ar mani kādas ilgstošas un tālejošas attiecības. Es nemaz neuzdrošinātos tev to lūgt. Es saprotu, ka esmu precēta, lietota sieviete, turklāt ar piekabi, tātad ne visai piemērota neprecētam vīrietim pirmās ģimenes veidošanai. Es saprotu, ka tu esi paredzējis – protams, kad būsi tam nobriedis – izvēlēties sev jaunu, skaistu un neskartu tevis cienīgu meiteni, ar kuru kopā tad savīsi savu ģimenes ligzdiņu, taisīsi bērnus un līdz pat vecumdienām jutīsies laimīgs. Bet, kamēr tā vēl nav noticis, kamēr tu vēl esi brīvs piedzīvojumu meklētājs, vai tikmēr es arī nevarētu būt citu starpā viens no taviem neskaitāmajiem piedzīvojumiem? Tici, es darīšu visu, lai neierobežotu tavu brīvību. Un tā taču nav, ka tu nepavisam negribētu satīkties ar mani? Mēs taču līdz šim esam tikušies ļoti bieži. Tiesa, gan ne divatā, bet, ja pieņemam, ka puse no šī tava laika bija domāta Rojam un tikai puse man, tad mēs varbūt varētu tikties divreiz retāk, toties nodarboties ar kaut ko citu nekā mēs darījām līdz šim, nodarboties ar kaut ko līdzīgu tam, ko mēs pirms brītiņa jau vienreiz izdarījām šodien? Un vispār – es tikai gribēju uzzināt, vai tu tagad, jau tūlīt pat gribētu mani vēlreiz.
- Svens. Atkārtāju, ka gribētu. Un tas, ko tu nupat sarunāji, ir vienas vienīgas muļķības. Man netraucē tevi mīlēt un gribēt ne tas, ka tev ir bērni, ne tas, ka tu esi bijusi precējusies, ne tas, ka tev vairs nav sešpadsmit, bet nu jau ir divdesmit seši.
- Agrita. Tad varbūt aizveries tagad kaut uz brītiņa, Sven? Kamēr neesi vēl paguvis neglābjami sabojāt to skaisto, kas pirms brīža starp mums notika, nemaz nerunājot par to, kas vēl varētu notikt!

SKŪPSTI, GLĀSTI, SEKSS.

Svens. Kas būs tālāk?

Agrita. Es tevi mīlu un neatdošu vairs nevienai.

Svens. Pieņemsim. Bet kā tas izpaudīsies? Tu nevari pamest Roju. Kaut vai bērnu dēļ ne. Nāksi regulāri pie manis, un mēs mīlēsimes?

Agrita. Pagaidām – kaut vai tā.

Svens. Labi.

Agrita. Tagad man jābrauc pie Roja mātes pakal bērniem – būs jau nogaidījušies, bet rīt es atkal būšu klāt. Cikos tu vēlies mani rīt redzēt?

Svens. Es tev piezvanīšu. Šodien ir šodien. Ļoti īpaša. Bet, pirms turpinām, man vispirms tomēr ir pamatīgi jāizmaļ tas viss cauri smadzenēm. Tu mani pazīsti. Es citādi nevaru. Man noteikti ir jāsaprot un jānoformulē tas, uz kurieni mēs ejam. Nevis tas, vai mēs ejam kopā, jo no manas puses par to nekādu šaubu vairs nav, bet es gribu saprast, izgrozīt no visām pusēm, kāda ir situācija, kurā mēs atrodamies, kā tā varētu turpmāk attīstīties, kādas šai attīstībai varētu būt vēlamās un nevēlamās sekas, un tā tālāk. Tāpēc nešaubies ne mirkli par to, ka

tu man esi viss. Vismaz tikpat kā viss. Un neuztraucies, ja es nepiezvanu tik ātri kā tu varbūt gribētu.

Agrita. Tas nozīmē, ka rīt tu vari arī nepiezvanīt?

Svens. Var gadīties. Nedusmojies. Jo pārāk ilgi bez tevis es neizturēšu.

Agrita. Gribētos ticēt.

2. aina

SVENS UN ROJS.

Svens. Kas noticis, Roj?

Rojs. Kāds ir izplāpājies. Kāds nav spējis noturēt mēli aiz zobiem, tikai es nezinu, kurš.

Svens. Par ko tu runā?

Rojs. Kāds ir izplāpājies Agritai par maniem sānsoliem, un tagad ir vāks.

Svens. Jā, tas ir nepatīkami.

Rojs. Nepatīkami? Tas ir daudz vairāk nekā nepatīkami. Tā ir katastrofa. Agrita tagad staigā apkārt mēma kā zivs un skatās uz mani kā uz noziedznieku. Es vairs nespēju viņas klātbūtnē normāli justies, nemaz nerunājot par to, ka mums varētu būt kādas attiecības. Viņa ir izvākusies no mūsu kopējās guļamistabas. Tikai bērnu klātbūtnē viņa izliekas, ka nekas nebūtu noticis.

Svens. Bet kā tad tu zini, ka tas ir tāpēc, ja viņa ar tevi nerunā? Varbūt, ka iemesls ir pavisam kas cits? Kāds pārpratums?

Rojs. Nekāda pārpratuma te diemžēl nav. Kad sākās tas teātris, Agrita vispirms klusēdama pasniedza man glītu kartīti ar diviem balodišiem, uz kuras bija rakstīts, ka viņa apsveicot mani ar citu sievieti un esot nolēmusi arī sev citu vīrieti sameklēt.

Svens. Jā, tad šaubu it kā vairs nevarētu būt. Bet pastāv taču iespēja, ka viņa tur tevi aizdomās par sakariem ar sievieti, ar kuru tev patiesībā nekādu sakaru nemaz nav bijis. Ja tā, tad tu varētu mēģināt pierādīt savu nevainību.

Rojs. Kādu nevainību? Par kādu nevainību tu tagad runā? Es taču pats saprotu, ka esmu vainīgs. Un kā lai es uzzinu, par kuru no visām sievietēm viņa īsti domā? Es taču esmu gulējis bezmaz vai ar katru, kas man trāpījusies pa roku. Nu labi – varam to nesaukt par roku. Vai tad tu nepazīsti mani? Tikko pieņemu darbā kādu sievieti, tā ātrāk neliekos mierā, kamēr neesmu dabūjis viņu gultā. Tas tā – tēlaini izsakoties. Nekādu gultu jau tur nav. Tikai šur tur pa dīvānam. Lai dabūtu sievieti, gulta nemaz tik ļoti nav vajadzīga. Un līdz šim es esmu dabūjis visas. Es taču neņemu darbā nevienu sievieti, ja man rodas kaut mazākās aizdomas, ka nespēšu ar viņu sarunāt. Tik daudz es pazīstu sievietes, Sven. Pati to redzēt Agrita nevarēja. Tātad kāds nav novaldījis mēli. Kāds, kurš gribēja, lai man būtu nepatīkšanas. Tikai es nevaru iedomāties, kurš. Es taču esmu tik labās attiecībās ar visiem saviem tuvākajiem darbiniekiem. Arī ar visām tām sievietēm, ar kurām es guļu. Es cenšos nevienam ne par ko nepalikt parādā un esmu pārlicināts, ka tas man

arī izdodas. Es nezinu nevienu, kam būtu iemesls mani ienīst. Ja nu vienīgi kādam no konkurentiem. Bet kā kāds no konkurentiem varēja uzzināt, ka es ar kādu no viņām guļu? Viņas visas taču ir precētas sievietes vai ar pastāvīgiem partneriem – viņas tāpat ir ieinteresētas, lai nekas nenonāktu atklātībā.

Svens. Pie tevis taču nestrādā tikai sievietes. Vai tu domā, ka tavi vīriešu kārtas padotie nenojauš par tavām vājībām?

Rojs. Gan jau nojauš. Bet neviens no viņiem tāpat nav svētais. Un daudzi tāpat izmanās turpat darbā aizlaist pa kreisi. Ar tām pašām sievietēm, ar kurām es. Turklāt, atkārtoju, nevienam no viņiem nav iemesla man iegriezt. Algas viņiem ar katru gadu palielinās. Dzīves līmenis uzlabojas. Darba apstākļi tāpat. Es esmu labs šefs. Vai varbūt man tā tikai liekas?

Svens. Nē, tu patiešām esi labs šefs.

Rojs. Tad kurš? Kurš?

Svens. Un kas tad būs, ja tu uzzināsi, kurš?

Rojs. Tad... Es viņu atlaidīšu no darba!

Svens. Un kas no tā mainīsies?

Rojs. Manā firmā vairs nebūs nodevēju.

Svens. Un, ja nu šis cilvēks tomēr nav no tavējiem?

Rojs. No kurienes tad?

Svens. Vai tad no citurienes pie tevis cilvēki neienāk?

Rojs. Ienāk. Bet viņu klātbūtnē nekas tamlīdzīgs nenotiek.

Svens. Tas vēl neko nenožīmē. Arī savu darbinieku klātbūtnē tu taču to nedari. Tu taču vienmēr ieslēdzies, kad esi uzaicinājis pie sevis sievieti šādos nolūkos. Un tomēr tu esi pārliecināts, ka pārējie to nojauš.

Rojs. Nojauš gan. Arī man nerodas šaubas, ja kāds pārītis pārlietu neuzkrītoši nozūd aiz slēgtām durvīm.

Svens. Nu, lūk! Tāpat arī cilvēkam no malas, neko pašam neredzot, viss var kļūt skaidrs. Tu taču nekādu pārāko konspirāciju neievēro.

Rojs. Nekādu pārāko. Bet elementāru piesardzību – vienmēr. Kā jau teicu, tas nav tikai manis dēļ, tas ir arī sieviešu dēļ. Nevienam nav vajadzīgs, lai kādas muļķīgas kļūmes dēļ saietu grīstē nopietnas attiecības. Diemžēl ar mani tieši tā ir noticis. Par spīti piesardzībai. Un tas nevarēja būt kāds nejaušs ienācējs no malas. Ko viņš varētu Agritai pastāstīt? To, ka viņas vīrs kopā ar kādu no darbiniecēm ir ieslēdzies kabinetā? Agrita taču par to tikai pasmietos! Viņa visu laiku bija svēti pārliecināta, ka es esmu viņai uzticīgs! Varu galvu likt ķīlā par to! Viņa neticētu nekādām baumām!

Svens. Neticētu gan.

Rojs. Nu, lūk: tātad bija vajadzīgi neapgāžami pierādījumi! Kas var būt neapgāžami pierādījumi? Tikai videoieraksts vai fotogrāfija! Kādas iespējas cilvēkam no malas to iegūt? Praktiski nekādas! Varbūt vienīgi Satversmes Aizsardzības birojam. Bet kāda vajadzība sābam noskatīties, kā es drāžu savas meitenes?

Svens. Ej nu zini. Var taču gadīties visneticamākās sakritības. Varbūt kāds ir ieinteresējies par tevi citu iemeslu dēļ... un nejauši ieguvis materiālus arī par

tavu intīmo dzīvi. Tie tikpat nejauši nonāk rokās kādam, kurš kaut kādu, tevis sen aizmirstu iemeslu dēļ grib atriebties.

Rojs. Protams. Iespējams ir viss.

Svens. Nu redzi. Tātad tam nav noteikti jābūt kādam no tavējiem. Un kā gan tavējie varētu iegūt šādus materiālus? Vai tad tu drāz savas meitenes novērošanas kameru priekšā?

Rojs. Nē, es vienmēr tām uzmetu lupatu. Kamerām, protams. Ne jau meitenēm.

Svens. Tātad tu pieļauj iespēju, ka kādreiz lupata varētu būt noslīdējusi?

Rojs. Nē, to es pēc tam vienmēr pārbaudu. Nu ne jau speciāli, bet kameras taču pēc tam ir jāatsedz. Loģiski. Ja jau ir izveidota drošības sistēma, tad tai ir jāspēj pilnvērtīgi funkcionēt. Kādu kameru drīkst aizsegt tikai galējas nepieciešamības gadījumā. Pēc tam tā ir nekavējoties jāatsedz. Un to es vienmēr arī daru. Līdz ar to es uzreiz pamanītu, ja kāda lupata nejauši no kameras būtu noslīdējusi. Un, protams, ka atcerētos. Tādā brīdī atsegusies kamera taču nav nekāds joks. Tad taču kāds uz galvošanu mūs ieraudzītu. Turklāt tas tiktu ierakstīts. Pamanījis nejauši atsegušos kameru, es taču tūlīt pat aptvertu, ar ko man tas draud. Nē, kaut ko tādu es noteikti tūlīt pat nofiksētu. Tātad tā nekad nav noticis. Un pat, ja būtu noticis un es prātā aptumsuma brīdī to tomēr būtu izmanījis palaist garām, tad pie novērošanas pults sēž tikai tādi veči, kam es uzticos simtprocentīgi. Viņi, protams, saprot arī to, ko nozīmē novērošanas kamerai uzsviesta lupata, ja pirms tam monitorā ir redzējuši mani ieslēdzamies divatā ar kādu no meitenēm. Un pat, ja kāds no viņiem tomēr gribētu mani nodot, tad atkārtuju, ka šādu iespēju viņiem es neesmu devis. Par to es esmu drošs. Neatceros, ka man jebkad būtu uznācis prāta aptumsums. Tā taču nemēdz notikt tikai vienreiz mūžā. Ja nu vienīgi varbūt ārkārtējos apstākļos. Bet drāšanās man nav nekas ārkārtējs. Pavisam ikdienišķa parādība. Kāpēc lai pēkšņi tas vienreiz tomēr būtu gadījies, turklāt vēl tādā brīdī, kad no kameras ir noslīdējusi lupata. Nē, ja cilvēkam ir nosliece uz prāta aptumsumu, tad tam ir ik pa brīdim jāparādās. Vai tu varbūt esi kādreiz manī pamanījis prāta aptumsuma pazīmes?

Svens. Nē, neesmu. Bet var taču arī citu, tev nezināmu novērošanas kameru vai fotoiekārtu uzstādīt.

Rojs. Teorētiski var. Bet tas atkal izklausās pēc specdienestiem, līdz ar to – pēc zinātniskās fantastikas. Es patiesi nezinu, ko domāt. Jūtu tikai, ka visur ož pēc nodevības.

Svens. Baidos, ka tas ir daudz vienkāršāk. Domāju, ka tu pats sevi esi kaut kā nodevis – vai nu caur citas sievietes smaržām... varbūt kāds tikai sievietei raksturīgs priekšmets nejauši paķēries līdz. Varbūt pat no sievietes, ar kuru tev nekādu sakaru nav bijis. Vārdu sakot, es pieļauju iespēju, ka noticis ir kaut kas tāds, kas izraisījis Agritā aizdomas. Vai nu mazums kas. Aizķēries sievietes mīklainajā dvēselē, urdījis viņu, līdz Agrita, lai sevi nomierinātu, ir nolīgusi privātdetektīvu. Vai tad viņa nevarētu to izdarīt?

Rojs. Teorētiski varētu.

Svens. Protams. Tu taču nekontrolē viņas iztērēto naudu.

Rojs. Nē, nekontrolēju. Kam man tas? Laiku nav kur likt?

Svens. Nu, redzi. Kas iespējams teorētiski, tas iespējams arī praktiski. Sieviete, kuras rīcībā ir pieklājīgi naudas līdzekļi, noalgot privātdetektīvu taču nebūtu īpašu problēmu. Es pat teiktu – nebūtu nekādu. Jā, pazīstot Agritu, tas neliekas viņai raksturīgi. Un tomēr. Ja viņa sāktu mocīties aizdomās, ka tu viņu krāp, un nespētu ilgstoši tikt no šīm aizdomām vaļā, ko viņa varētu iesākt? Tieši to. Pielikt punktu šīm aizdomām ar privātdetektīva palīdzību. Kā gan citādi? Citas iespējas taču viņai nebūtu. “Es zinu, ka viņš mani nekrāpj,” spriestu Agrita, “bet šīs uzmācīgās aizdomas tomēr neatkāpjas un pazemo mani. Ja privātdetektīvs man apliecinās, ka nekādas krāpšanas nav, tad šīs pretīgās aizdomas būs spiestas apklust.” Vai tas, tavuprāt, tomēr neizskatītos pēc Agritas?

Rojs. Jā. Tā viņa varbūt tiešām varētu spriest.

Svens. Turklāt aizdomas viņas zemapziņā iesēt tu spētu arī bez jebkādiem lietišķiem pierādījumiem. Tā teikt, nejauši – no psihes uz psihi. Nodevīga kustība vai balss intonācija. Apziņas līmenī tā paliek nepamanīta, toties zemapziņai pienāk signāls. Un sāk tur rūgt. Vai tad tas ir tik neiespējami?

Rojs. Nē, protams – tas ir iespējams. Es bieži vados pēc šādiem no darījumu partneriem saņemtiem signāliem. Dažreiz es pat īpaši mēģinu tos noķert. Tad, ja pēc sarunas paliek tāda kā nedibināta trauksme. Es jūtu, ka kaut kas tomēr nav īsti kārtībā, lai gan sarunas laikā viss ir gājis kā pa sviestu. Tādās reizēs es pirms iemigšanas mēģinu izlaist cauri smadzenēm visu sarunu un uztaustīt, kas tur varētu nebūt bijis kārtībā. Bet uzreiz tas parasti neizdodas. Bieži vien no rīta mostoties atnāk apskaidrība. Un gandrīz vienmēr šī trauksmes sajūta ir bijusi pamatota.

Svens. Redzi nu! Un tu taču esi dzirdējis, ka sievietēm nojauta ir vēl labāk attīstīta nekā mums. Tāpēc ticamāka par nodevības versiju man tomēr liekas šī intuīcijas versija. Agritai kaut kas nedeva mieru, viņa gribēja no tā atkrafīties ar privātdetektīva palīdzību, bet iznāca otrādi: viņa pārliecinājās, ka aizdomām ir pamats. Vai tad no pretējā nama loģiem vai jumta speciālistam nebūtu iespējams iegūt kompromitējošus uzņēmumus?

Rojs. Teorētiski... būtu.

Svens. Manuprāt, mana versija nemaz tik fantastiska nav.

Rojs. Eh, vienalga. Baidos, ka patiesību es nekad tā arī neuzzināšu. Ja nu vienīgi – nejauši.

Svens. Pilnīgi iespējams. Es nezin kāpēc esmu stipri pārliecināts par savas versijas patiesumu. Tagad atliek tikai arī tev nolīgt privātdetektīvu, lai tas noskaidrotu, vai Agrita tiešām ir griezusies kādā no detektīvu birojiem pēc palīdzības.

Rojs. Kā ir, tā ir...

Svens. Bet ne jau tā ir tava lielākā problēma.

Rojs. Protams, ka ne tā. Lielākā problēma ir mūsu attiecības.

Svens. Mjā...

Rojs. Parunā ar viņu, Sven. Tu esi vienīgais, kam viņa varbūt klausīs. Es esmu gatavs darīt visu, lai tikai viņa man piedotu. Bet es nezinu, kas man jādara. Viņa vairs nekontaktējas ar mani. Neatbild ne uz kādiem jautājumiem. Kā jau teicu – viņa sarunājas ar mani tikai bērnu klātbūtnē. Pie tam minimāli un galēji formāli. Turklāt es taču nevaru bērnu klātbūtnē Agritai par to apvaicāties. Mēģināju sazināties rakstveidā, bet viņa visas manas zīmīti demonstratīvi saplēš un izsviež neizlasījusi. Tev varbūt izdosies no viņas kaut ko man noderīgu izvilkt. Es darīšu visu, lai ko viņa gribētu. Agritai tu vienmēr esi bijis kā tēvs. Vairāk pat nekā tēvs. Jo kādas bija viņas attiecības ar īsto tēvu, tu taču pats labi zini.

Svens. Jā, es zinu.

Rojs. Tu parunāsi?

Svens. Protams, parunāšu.

Rojs. Saki Agritai, ka es viņu mīlu. Saki, ka nevienu citu nekad neesmu mīlējis. Saki, ka esmu vienalga kādā veidā gatavs izpirkt savu pāridarījumu. Saki... Es nezinu. Saki visu, kas vien tev ienāk prātā. Labi būtu, ja tev izdotos uzzināt, par kuru no sievietēm viņai ir informācija. Tad varbūt es varētu mēģināt kaut kā konkrēti izlocīties.

Svens. Un ja nu Agrita zina par taviem principiem attiecībām uz sievietēm vispār? Un ja viņa pieprasīs, lai turpmāk tu atsakies no pilnīgi visām savām nevainīgajām izklaidēm ar citām daiļā dzimuma pārstāvēm?

Rojs. Bez mazākajām šaubām!

Svens. Un tu tiešām spēsi bez tā iztikt?

Rojs. Es iztikšu!

Svens. Tikai kā viņa pārliecināsies par to, ka tu šo apņemšanos pildi?

Rojs. Pagaidi! Vai tu domā, ka Agrita zina, ka es ar to nodarbojos regulāri? Es biju pārliecināts, ka viņa ir informēta tikai par vienu reizi.

Svens. Cerēsīm.

Rojs. Ak dievs... Tad tu parunāsi, Sven?

Svens. Tātad mans pienākums ir... pirmkārt, uzzināt, par kuru sievieti viņai ir informācija, otrkārt, panākt, lai viņa atsāk ar tevi kontaktēties, treškārt, lai atgriežas jūsu kopējā guļamistabā un, ceturtkārt – lai atkal ļauj tev sevi drāzt?

Rojs. Nu... apmēram tā, Sven. Dari visu, kas ir tavos spēkos. Pats saproti, ka tā dzīvot nav normāli.

Svens. Labi, Roj. Darišu visu, kas manos spēkos.

Rojs. Tikai neatliec to uz vēlāku laiku! Ja vari – piezvani viņai tūlīt!

Svens. Protams, Roj. Ja tu tā vēlies. Piezvanīšu viņai nekavējoties. Vai vēlies, lai es to izdaru tavā klātbūtnē?

Rojs. Nē, nē! Ko tu! Es nešaubos, ka tu viņai piezvanīsi. Un man nav ne mazākās vajadzības būt šai zvanīšanai klāt. Drīzāk jau otrādi – tavas smadzenes strādās labāk, ja neelpošu tev pakausī.

Svens. Tā tas varētu būt.

(telefona saruna)

SVENS UN AGRITA.

Svens. Kā jūties, mazulīt?

Agrita. Sven... Sven, mīlais mans... labais... Ja tu zinātu, cik es esmu laimīga, beidzot izdzirdot tavu balsi... Tu esi ļaunākais un nežēlīgākais no visiem vīriešiem, pretīgāks pat par Kainu un marķīzu de Sadu, ka spēji man tik ilgi likt mocīties un gaidīt. Vismaz trīsdesmit reizes stundā visus šos drausmīgi daudzus un garos gadus es biju gatava pārkāpt mūsu norunu un pati piezvanīt tev. Tu pat iedomāties nespēj, kādas mokas un ciešanas man sagādāja sevis pārvarēšana. Man ir bail, ka par tām tev mūžam būs elles ugunīs jādeg.

Svens. Elles ugunīs man būs jādeg šā vai tā. Jo pirms brīža pie manis bija Rojs un lūdza, lai es ar tevi parunāju.

Agrita. Par ko?

Svens. Par to pašu.

Agrita. Neesi tik noslēpumains, Sven. Par kādu to pašu? Par to sievieti uz rakstāmgalda vai par to, ko tu izdarīji ar mani?

Svens. Par to, ko es izdarīju ar tevi, viņš neko vēl nezina. Tāpat kā nezina arī par to, ka tu viņu redzēji neglīti izdarāmieš ar to tur sievieti. Viņš grib, lai es aprunājos ar tevi par kādu zīmīti. Par to, kuru tu viņam iedevi, pirms pārvācies uz atsevišķu guļamistabu.

Agrita. Ak par to? Es ceru, ka tu viņam neatteici? Un tagad zvani, lai šajā sakarībā uzaicinātu mani pie sevis?

Svens. Jā, tieši šajā sakarā es tev zvanu.

Agrita. Un nevis tāpēc, ka neprātīgi vēlies mani satikt?

Svens. Es vēlos tevi satikt. Tomēr zvanu tieši tāpēc, ka Rojs man lūdza ar tevi parunāt.

Agrita. Sven... Tu esi nežēlīgs lops, un vislabprātāk es tagad izdarītu pašnāvību. Tomēr zinu, ka man nav uz to tiesību vismaz divu, nē – trīs cilvēku dēļ, tāpēc gaidi mani un pacenties nebūt tik cietsirdīgs, kāds tu esi patlaban. Man nav vajadzīga tava aukstā patiesība... man ir vajadzīgs tavs siltums... pat, ja tas būtu melīgs. Vai saprati?

Svens. Tu mani galīgi pārprati, mazulīt. Bet izrunāsimies par to visu aci pret aci. Tici, ka gaidīšu tevi ar neviltotu nepacietību.

2. CĒLIENS

4. aina

SVENS UN AGRITA.

Agrita. Tas ir drausmīgi, Sven. Kāpēc es esmu nolādēta? Kāpēc ienīsts nodevējs uztraucas par to, kas ar mani notiek un mēģina visos iespējamajos veidos to izdibināt, bet cilvēks, kuru vienīgo es patiešām mīlu, tikai ar grūtībām spēj mani paciest?

Svens. Nav tiesa, mazulīt. Traumējošā situācija neļauj tev saskatīt patiesību. Un patiesība ir tāda, ka nav man tuvāka un mīļāka cilvēka par tevi.

Agrita. Nu protams. Tieši par to jau es arī runāju. Kāpēc man jābūt tavam tuvākajam un mīļākajam cilvēkam, ja es gribu pavisam ko citu? Es gribu būt tava tuvākā un mīļākā sieviete, nevis vienkārši cilvēks.

Svens. Tu esi arī mana tuvākā un mīļākā sieviete.

Agrita. Es tam neticu. Ja tu šajās dienās būtu ilgojies pēc manis kaut desmitreiz mazāk tikpat ļoti kā es pēc tevis, tad tu nebūtu licis man tik ilgi un mokoši gaidīt.

Svens. Situācija nemaz nav tik viennozīmīga kā tev varbūt liekas. Mēs neesam divi brīvi mīlētāji, tas ir – tu tāda neesi. Man ar to ir jāreķinās. Es nedrīkstu vieglprātīgi spēlēties ar jūsu ģimenes dzīvi, es to nevēlos.

Agrita. Par kādu ģimenes dzīvi tu tagad runā? Rojs mani nodeva, līdz ar to viņam vairs nav ne mazāko tiesību uz mani. Es esmu tikpat brīva kā tu un varu saistīties, ar ko vien vēlos. Un neticu, ka tu to nesaproti.

Svens. To es saprotu. Bet es tagad nerunāju par Roju. Es runāju par to, ka jūs vienalga tomēr esat ģimene. Jums ir bērni, kam jūs esat tēvs un māte un kas nav vainīgi pie tā, kas starp jums noticis.

Agrita. Kāds tam visam sakars ar bērniem, Sven? Tu pats tagad gribi viņus ne tur iejaukt. Vai bērnus varētu traumēt tas, ka es eju ciemos pie krusttēva Svena? Tam, ka es tagad nāku viena pati, viņu uztverē nav nekādas nozīmes. Viņi taču nezina, ko mēs te darām, tāpat kā nezina to, kas visus šos gadus notika manā un Roja guļamistabā. Tā nav bērnu darīšana, tāpat kā mūsu vecāku intīmās attiecības nav mūsu darīšana. Reiz bērni pieaugs un sāks paši savas attiecības, tāpat nevēlēdamies, lai kāds tajās jauktos. Kāpēc tu atkal man pūderē smadzenes, Sven? Labāk pasaki skaidri un gaiši, ka negribi mani, ka nožēlo to, kas starp mums notika pagājšreiz, ka uzskati mani par palaistuvi un nevēlies vairs nekad redzēt. Saki droši! Nebaidies! Es tik un tā neko nenožēlošu, un tas, ka man izdevās tevi pavest, vienalga paliks skaistākais brīdis manā mūžā. Lai ko tu pats par to un mani tagad domātu.

Svens. Kā tu vari būt tik stulba, mazulīt? Kāpēc tu spītīgi atsakies sadzirdēt to, ko es tev saku, un vienā laidā gvelz visas šīs šausmīgās mulķības? Vai tiešām tu pieļauj iespēju, ka pa šīm pāris dienām es esmu sajucis prātā? Vai tiešām tu domā, ka es tik slikti tevi pazīstu, ka varētu noturēt par slampu? Un neesmu

pārliecināts, ka tu šajās dienās pēc manis ilgojies vairāk nekā es pēc tevis. Tikai man ir jāreķinās ar to delikāto situāciju, kādā tu atrodi, jāreķinās ar to, ka pēc vienas psiholoģiskās traumas es nejauši varu tev sagādāt vēl kādu.

Agrita. Bet tu taču ar to vien nodarbojies! Tu man sagādā psiholoģiskās traumas citu pēc citas! Vai tu gribi mani vai negribi?

Svens. Gribu. Protams, ka gribu. Ļoti gribu.

Agrita. Tad kāpēc tu tā arī nesaki?

Svens. Bet es taču tieši tā arī saku!

Agrita. Nē, tu tā nesaki! Tu gari runā par visādām iespējām, iebildumiem un variantiem, nevis skaidri un gaiši pasaki, ka gribi mani bez jebkādam iebildēm! Es negribu, ka mani grib ar iespējām un variantiem. Tad es jūtos kā mauka. Ja mani grib, tad es gribu, lai mani grib par spīti visam. Vai tu gribi mani par spīti visam?

Svens. Gribu.

Agrita. Bez iebildumiem un bez variantiem?

Svens. Bez iebildumiem un bez variantiem.

Agrita. Tad kāpēc tu man nepiezvanīji uzreiz nākamās dienas rītā, kad pamodies, bet izdarīji to tikai šodien un arī tad tikai tāpēc, ka Rojs tev lika ar mani parunāt?

Svens. Viņš nelika – viņš lūdza.

Agrita. Sven... Tu dabūsi pa purnu. Es gribu no tevis dzirdēt skaidru atbildi, nevis no tēmas novirzošas asprātības. Kāpēc tu man nezvanīji?

Svens. Vai tad tu nezini, cik es patiesībā sirds dziļumos esmu kautrīgs un neizlēmīgs?

Agrita. Jā, tam gan es noticētu, ja nebūtu pati savām acīm redzējusi, kā tu ar pirmatnējā mednieka veiclību liec cilpas sievietēm un bez mazākās žēlastības un šaubām iemet trīcošo un pēdējās pretestības spējas zaudējušo nabaga upuri savā bezdibenīgajā medījumā maisā.

Svens. Kad tad tā ir bijis?

Agrita. Jā, tā ir bijis! Turklāt ne vienreiz vien!

Svens. Ar kurām tad?

Agrita. Vai tu gribi, lai es nosaucu vārdus?

Svens. Jā, esi tik laipna – izdari to!

Agrita. Tici, ka es to varētu. Bet nevēlos tagad vēl vairāk maitāt sev garastāvokli, mēģinādama visas tās reizes atcerēties. Man pietiek jau ar to, ka atceros to skaudības pilno izmisumu, ar kādu es viņās noskatījos, par visu vairāk pasaulē vēlēdamās, kaut varētu tajā brīdī pārvērsties par kādu no tām.

Svens. Labi, nerunāsim par to. Ja negribi, vari neticēt, bet es patiešām tevi mīlu absolūtajā vājprātā. Un iespējams, ka tieši tāpēc nespēju saņemties, lai tev piezvanītu. Man bija vajadzīgs šis Roja grūdiens. Un baidījos es tev zvanīt tāpēc, ka man likās: tu varbūt esi pārdomājusi un nolēmusi attiecības ar mani tomēr neturpināt.

Agrita. Vai tu vari man zvērēt, ka tas bija tieši tā, Sven? (Apsēžas Svenam klēpī.) Es jutīšu, ja tu melosi un bez kavēšanās noraušu tev abas ausis. Tu taču mani

pažīsti. Sven... Pretīgais netiklis! Vai tu pats maz apjēdz, ko dari? Tā taču meiteni var pavedināt! Laupīt viņai tikumību!

Svens. Klausies, tu – padzīvojuši vieglas uzvedības sievietē... ja tu man nokodīsi degunu, vai vari iedomāties, pēc kā es izskatīšos?

Agrita. Varu! Tu izskatīsies tieši tāds, lai neviena cita tevi negribētu.

SEKSS.

5. aina

SVENS UN ROJS.

Rojs. Nu, kā tev veicās?

Svens. Pagaidām nekā. Viņa vispār nevēlas par to runāt. Demonstratīvi pāriet uz citu tematu, tikko es par to ieminos. Baidos kļūt pārāk uzstājīgs. Tad viņa varētu sadusmoties arī uz mani.

Rojs. Jā, to viņa varētu gan. Spītīga kā tāda kaza. Nu ko tad es galu galā viņai esmu nodarījis? Nu labi – aizlaidu pa kreisi. Nu labi – daru to regulāri. Nu labi – pieņemsim, ka tas ir slikti. Pieņemsim, ka tā nav pieņemts. Pieņemsim, ka tas viņu sāpina un aizvaino. Bet tad nevajag taču par to interesēties! Vajag darīt visu, lai izvairītos no šādas informācijas! Vai tad viņa nesaprot, ka es nemūžam tā nerīkotos, ja spētu bez tā iztikt? Vai tad viņa nesaprot, ka es viņu mīlu, turklāt – vienīgo, jo citādi taču nebūtu viņu precējis? Dzīve nesastāv tikai no mīlestības – arī sekss tāpat vien kādreiz ir vajadzīgs!

Svens. Kāpēc tu to nepasaki viņai? Agrita taču nav muļķe, pilnīgi iespējams, ka viņa to saprastu.

Rojs. Ko saprastu?

Svens. Nu to, ka reizēm ģimenisko saišu nostiprināšanai der arī aizlaist pa kreisi.

Rojs. Tava ironija, Sven, varbūt nav gluži vietā... tomēr es spēju novērtēt arī šo tavu asprātību.

Svens. Bet varbūt patiešām tā? Varbūt, ka prātīgākais šajā situācijā ir iedegt zaļo gaismu arī viņai? Daudzi pāri taču tā dara. Kad sekss vienam ar otru sāk piegriezties, abi pēc savstarpējas vienošanās izmet dziedinošus lokus arī pa kreisi. Runā, ka tas tonizē un atsvaidzinot rutīnā ieslīgušo ģimenes dzīvi.

Rojs. Tā tam vajadzētu būt. Tikai es gan nekādu rutīnu attiecībās ar Agritu neizjūtu.

Svens. Protams. Jo tu tās nepārtraukti atsvaidzini.

Rojs. Ja tā, tad esmu to darījis vienmēr. Jau tad, kad nekāda atsvaidzināšana vēl noteikti nebija vajadzīga. Jau tad, kad vēl pat nemaz nebija ko atsvaidzināt.

Svens. Mēs to varētu nosaukt par profilaktisko atsvaidzināšanu.

Rojs. Protams, Sven: mēs varam to nosaukt, kā vien tu vēlies, tomēr būtiskais no tā nemainās. Es nesaku, ka tavš priekšlikums nav apdomāšanas vērts, tur noteikti ir savs racionālais kodols kā visam, ko tu reizēm pasaki. Tomēr baidos, ka pat tādā gadījumā, ja es izdomātu, ka šajā situācijā nelieli radziņi man pārāk nekaitēs, toties palīdzēs atjaunot līdzsvaru ģimenē, vienalga

neticu, ka ar Agritu ir iespējams kaut ko tādu mierīgi sarunāt. Pat ja man ienāktu prātā viņai to piedāvāt, baidos, ka reakcija būtu pavisam pretēja. Agrita tikai vēl vairāk pārliecinātos par manu netiklību un uzskatītu, ka es tagad vienkārši vēlos samaitāt arī viņu.

Svens. Bet principā tu būtu gatavs viņai to ieteikt?

Rojs. Kāpēc tu uz šīs domas esi tā uzsēdies?

Svens. Es ne uz kā neesmu īpaši uzsēdies. Es vienkārši meklēju izeju. Un baidos, ka ar tradicionāliem piegājieniem mēs te netiksim cauri.

Rojs. Tātad esi pārliecināts, ka Agritas neuzticība varētu man viņu atkal atgriezt?

Svens. Nē, par to gan es neesmu pārliecināts.

Rojs. Kāpēc tad piedāvā?

Svens. Es vēl neko nepiedāvāju. Es tikai tīri teorētiski izskatu variantus. Varbūt tikai tāpēc, lai saprastu, uz ko tu pats esi gatavs.

Rojs. Tas nav tik svarīgi. Ja tu atrādīsi kaut ko, kas varētu atstāt vēlamo iespaidu uz Agritu, tad gan jau es tam kaut kā pielāgošos.

Svens. Pat tad, ja es tev teikšu, ka vispareizāk būtu viņu atdot kādam kriminālam grupējumam kolektīvai izvarošanai?

Rojs. Sven... es saprotu, ka tās ir tikai tavas teorētiskās prāta rotaļas... tomēr... es priecātos, ja tu rēķinātos arī ar manām emocijām. Labi... ja vēlies, varu atbildēt. Ja es būtu pārliecināts, ka šī procedūra Agritai sagādās tik neizsakāmu baudu, ka viņa pēc tās aizmirsīs visas savas pretenzijas pret mani un atkal atgriezīsies pie mūsu iepriekšējām attiecībām, tad lūdzu – kaut vai to.

Svens. Bet, ja nu pēc tam izrādīsies, ka es tomēr esmu kļūdījies un šāda izprieca ir novedusi pie pavisam pretēja iznākuma?

Rojs. Sven... vai drīkstu zināt, ko tu tagad centies panākt?

Svens. Es tikai gribu saprast, cik daudz viņa tev nozīmē.

Rojs. Ļoti daudz.

Svens. Kāpēc?

Rojs. Kā – kāpēc? Tāpēc, ka viņa ir mana sieva. Tāpēc, ka es viņu mīlu. Tāpēc, ka viņa ir manu bērnu māte. Tāpēc, ka es negribu viņu pazaudēt.

Svens. Nu labi – to visu es saprotu. Un tomēr... Kas viņā ir tik īpašs? Agrita taču nav vienīgā sievietē pasaulē. Ja jau tev attiecības ar viņu ir sagājušas dēļi un ja ir tik grūti atrast paņēmienu, kā tās salāpīt, tad vai tiešām nav iespējams viņas vietā sev vienkārši sameklēt kādu citu?

Rojs. Kas viņā tik īpašs? Viņa visa ir īpaša.

Svens. Skaista?

Rojs. Jā – skaista.

Svens. Skaistu sievietes ir daudz.

Rojs. Protams. Un tas varbūt tiešām nav galvenais.

Svens. Un kas tad būtu galvenais?

Rojs. Varbūt viņas naivais patiesums...

Svens. Naivais patiesums? Manuprāt, viņa nemaz nav tik naiva. Brīžiem man šķiet, ka viņa ir pat gudrāka par mums abiem, lai gan šāds apgalvojums, protams,

pirmajā mirklī izklausās pēc zinātniskās fantastikas, jo kurš gan varētu būt gudrāks par mani un tevi, vēl jo vairāk – abiem kopā ņemtiem?

Rojs. Ja drīkst tavu ironiju palaist gar ausīm, tad es negribēju sacīt, ka viņa ir naiva. Es teicu “naivais patiesums”, nevis “naivums”. Es vēlējos pateikt, ka Agritā nav nekā samākslota. Viņa vienmēr ir tieši tāda, kāda ir. Nav pretrunu starp to, ko viņa dara, un to, kā viņa jūtas, kādu iespaidu viņa uz tevi atstāj. Runājot ar citiem, parasti liekas, ka tie visi vai nu kaut ko slēpj, vai arī jūtas neērti par kaut ko. Ar Agritu tā nekad nav. Var sacīt, ka viņas klātbūtnē mana nervu sistēma atpūšas. Jā, pat tagad, kad viņa tik demonstratīvi ar mani nerunā, tajā vienalga ir kaut kāds patīkams, atsvaidzinošs šarms. Es pat nejutots ne aizskarts, ne sadusmots. Tikai nožēloju, ka mūsu attiecības vairs nav pilnvērtīgas.

Svens. Skaidrs. Tātad viņa tev galvenokārt ir nepieciešama nervu sistēmas atpūtināšanai. Bet kāpēc tev esmu vajadzīgs es? Varbūt arī mans kontaktēšanās veids tev liekas paties?

Rojs. Sven... Tavs kontaktēšanās veids man liekas tieši tāds, kāds tas arī ir. Runājot ar tevi, nerodas ne mazākās šaubas par to, ka tu savu sarunas biedru nepārtraukti čakarē. Tikai atšķirībā no citiem tu to dari atklāti. Un tieši tas arī ir tavas pievilcības pamats. Jo mēs taču visi labi zinām, ka nepārtraukti cenšamies piečakarēt viens otru. Tikai mēģinām to darīt neuzkrītoši. Tā, lai otrs neko nemanītu. Tu turpretī to dari tik atklāti, ka tavu izturēšanos patiešām mierīgi var pielīdzināt Agritas godīgumam. Tikai ar pretēju zīmi. Ja par Agritu katram ir skaidrs, ka viņa nekad nevienu nečakarē, tad par tevi nekad nerodas šaubas, ka tu tikai ar čakarēšanu vien visu laiku nodarbojies.

Svens. Nu? Un kā tu vēlies lai es tevi atkal piečakarēju?

Rojs. Tagad es vēlos, lai tu piečakarē Agritu.

Svens. Bet ja man tas līdz šim nav izdevies?

Rojs. Nezinu. Es tiešām cerēju, ka tev tas izdosies. Taču, ja prognozes nav iepriecinošas... tad es rēķināšos arī ar šādu iespēju... un domāšu tālāk.

Svens. Tad es tagad varu pārtraukt savas neauglīgās pūles?

Rojs. Vai viņa tik ļoti tev krīt uz nerviem?

Svens. Pats atzini, ka viņas iedarbība uz nervu sistēmu ir visnotaļ pozitīva. Tas attiecas arī uz mani.

Rojs. Tad kādas problēmas?

Svens. Varbūt tu negribi, ka es tik bieži satiekos ar tavu sievu?

Rojs. Kāpēc?

Svens. Nu... viņa tomēr ir tava sieva.

Rojs. Tu atkal mani čakarē, Sven. Tomēr es vēl neesmu zaudējis cerības. Pagaidām – sveiks!

Svens. Sveiks. Man patiesi ir žēl, ka nespēju tev palīdzēt.

6. aina

SVENS UN AGRITA.

Agrita. Vai esi laimējis loterijā?

Svens. Nē, beidzot esmu sapratis, ka tu mani patiešām mīli.

Agrita. Tev gan lēni pielec! Vai tad līdz šim es tev esmu devusi kaut mazāko iemeslu par to šaubīties?

Svens. It kā jau ne. Un tomēr. Kad piepildās tas, ko ļoti esam gribējuši, vienmēr jāpaiet zināmam laikam līdz mēs tam līdz sirds dziļumiem noticam.

Agrita. Sven! Mīlais mans! Tu gan reizēm proti tik jauki pateikt. Es nesaku, ka vienmēr. Mīlais, labais, Sven...

Svens. Tikai mani nomoka kāds jautājums.

Agrita. Nomoka? Jautājums? Tas gan ir interesanti. Kā jautājums var nomocīt? Varbūt es varētu tevi nomocīt, bet jautājums? Jautājumam taču nav ne roku, ar ko ņņaupt, ne kāju, ar ko spārdīt. Nu labi. Kas tad tas ir par jautājumu? Ja tu gribi uzzināt, vai biji man pirmais, tad es tev ar skaidru sirdsapziņu varu apzvērēt: jā tu patiešām biji man pirmais!

Svens. Paldies. Bet šis ir vienīgais jautājums, kas nekad nav mani mocījis. Jo manas zināšanas un pieredze ir pietiekamas, lai es, tevi pirmoreiz iegūdam, nepārprotami justu, ka tu vēl arvien esi jaunava. Par spīti divām dzemdībām.

Agrita. Bet protams.

Svens. Toties es labprāt uzzinātu, kad tu sāki saprast, ka varētu ar mani ielaisties arī intīmās attiecībās.

Agrita. Kā – ielaisties intīmās attiecībās?

Svens. Nodrāzties, ja vēlies nepārprotamu terminu.

Agrita. Nodrāzties? Neērti atzīties. Pirms vēl mēs bijām iepazinušies.

Svens. Kā – pirms vēl bijām iepazinušies?

Agrita. Nu tā. Pirmoreiz es tevi pavisam nejauši ieraudzīju uz ielas. Tu gāji garām... un mani nemaz neredzēji. Bet es, uz tevi paskatījusies, dabūju kā ar cirvi pa pieri. Nācās atbalsstīties pret sienu, lai nenokristu. Varbūt, ka es turpat arī būtu noģībusi un atjēgtos tikai slimnīcā... bet tu tajā brīdī nozudi aiz stūra. Tas acumirkli mani atskurbināja. Es sapratu, ka tūlīt pazaudēšu tevi uz visiem laikiem. Tāpēc metos skriet un tevi aiz tā stūra tūlīt pat atkal ieraudzīju... un sapratu, ka miršu, bet vairs neizlaidīšu tevi no acīm. Tā es izsekoju tevi vispirms līdz puķu veikalam, kur tu nopirki trīs sarkanas rozes... pēc tam līdz katedrālei, pie kuras tevi sagaidīja kāda skaista meitene, kurai tu tās rozes pasniedzi. Jūs saskūpstījāties. Nē, tas nebija pārāk kaislīgi, tomēr pietiekami daiļrunīgi. Tajā brīdī es nomiru, tomēr drīz vien atdzīvojos un, zobus sakodusi, nolēmu tev vienalga sekot un atņemt tai meitenei, lai tas man maksātu ko maksādams. Starp citu – kas tā bija par meiteni?

Svens. Vai es zinu? Vismaz ceturto daļu randiņu es mēdzu sarunāt pie katedrāles.

Agrita. Skaidrs. Es pie šīs ceturtdaļas nepiederu. Pēc tam jūs abi devāties uz bāriņu, bet es no otras ielas puses cauri logiem vēroju. Stundas trīs jūs tur dzērāt, ēdāt un pļāpājāt. Pēc tam tu to meiteni aizvedi pie sevis uz mājām. Tā es uzzināju, kur tu dzīvo. Jā, ne tikai māju un parādes durvis, bet arī dzīvokli jau pirmajā reizē noskaidroju. Tikko sapratu, ka jūs gatavojaties ieiet tai namā, tā tūlīt

drāzos pāri ielai un sekoju. Jūs mani neievērojāt, jo, protams, bijāt ļoti aizņemti viens ar otru. Tā es jūs pavadīju līdz pat tava dzīvokļa durvīm un pagāju garām uz nākamo stāvu.

Svens. Zini... man liekas, ka es tevi toreiz nofiksēju.

Agrita. Nofiksēji?

Svens. Es pēkšņi atcerējos meiteni, kas nejauši pagāja man trepēs garām uz augšu tajā brīdī, kad es biju kopā ar kādu citu meiteni. Es vairs neatceros ne laiku, kad tas notika, ne to otru meiteni – ar kuru es toreiz biju kopā. Es tikai atceros, ka mums garām pagāja meitene... es skaidri ieraudzīju viņas seju... un, sirdij sažņaudzoties, nodomāju: lūk, šo gan es sev gribētu.

Agrita. Nu gan tu lej!

Svens. Es neleju. Es tikai biju to pamatīgi aizmirsis.

Agrita. Bet tad taču tu to atcerētos ātrāk! Jau tad, kad mūs pēc pāris mēnešiem sapazīstināja!

Svens. Nē. Tad es to neatcerējos. Nespēju atcerēties. Lai gan man likās, ka esmu tevi jau iepriekš kaut kur redzējis. Vai tad es tev toreiz par to neapvaicājos?

Agrita. Jā... tu prasīji, vai mēs jau neesam pazīstami. Bet tā kā pazīstami mēs patiešām nebijām, tad es tā arī pateicu – neesam.

Svens. Nu ja – un tāpēc es nospriedu, ka tu vienkārši esi kādai manai senaizmirstai paziņai ļoti līdzīga. Pagriez profilu! Nē. Es nevaru zvērēt, ka tā tiešām biji tu. Tas tēls pa šiem gadiem ir paguvis pārāk izplūst. Tā biji tu.

Agrita. Kā tu zini?

Svens. Es atcerējos.

Agrita. Nemānies?

Svens. Nemānos.

Agrita. Nemaldies?

Svens. Noteikti ne. Tu gāji man garām profilā, tad it kā nevilšus pagriezi seju pretskatā... tad atkal novērsies, uz mani nepaskatījies... un aizgāji tālāk uz augšu. Nupat tu atkal tieši tāpat pagrozīji galvu!

Agrita. Jā, tā bija. Tev garām iedama, es gribēju uzvest tev skatienu, bet nobijos. Mēs atradāmies pārāk tuvu. Kas notiks, ja mūsu acis nejauši sastapsies? Tajā brīdī es nebiju tam gatava. Tāpēc tikai pagriezu galvu un, acumirkli pārdomājusi, aizgriezu to atkal prom.

Svens. Nu labi. Stāsti tālāk.

Agrita. Tātad – toreiz es neuzdrošinājos ieskatīties tev acīs. Bet es paguvu ievērot, ka durvis slēdz tu, tāpēc pareizi secināju, ka tas tiešām ir tavš, nevis viņš dzīvoklis. Tomēr pilnīgi droša par to es nevarēju būt – ja nu tas ir tikai kāda tava drauga vai paziņas dzīvoklis, ko vienkārši esi izprasījis šai tikšanās reizei? Tāpēc es stāvēja pusstāvu augstāk pie loga un gaidīju. No rīta jūs abi devāties prom.

Svens. Tu tur nostāvēji visu nakti?

Agrita. Protams. Bet nedomā, ka tas bija kaut kas īpaši šausmīgs. Es sapratu, ka man ir sāncense. Es biju nolēmusi viņu uzvarēt un cīnījos. Atrados kaujas postenī. Izlūkos. Tas mani stiprināja. Pēc pāris kvartāliem jūs saskūpstoties izšķīrāties,

un es, protams, sekoju tev. Tā arī noskaidroju, kur tu strādā. Pēc darba sagaidīju tevi un izsekodama pārlicinājos, ka tu atkal ej uz to pašu dzīvokli. Iespēja, ka tas ir tavs dzīvoklis, palielinājas. Tomēr es nepārtraucu izsekošanu, kamēr pilnīgi par to pārlicinājos. Pie reizes es noskaidroju, ka viņa nav vienīgā tava draudzene... ka tu satiecies ar daudzām. Un tas man deva cerības. Kādu dienu ieraudzīju, ka mums ir kopēja pažiņa. Ar viņas palīdzību beidzot iepazīnos ar tevi. Tā nu tas bija, Sven. Es iemīlējos tevī no pirmā acu uzmetiena. Ja tu gribi zināt, kad es sapratu, ka gribētu ar tevi nodrāzties, tad tas bija jau pāris minūtes pēc tam. Brīdī, kad tu pirki tās banālās rozes. Es tik spilgti iztēlojos, ka tu pasniedz tās man... pēc tam noskūpstī... un tālāk dari visu, kas loģiski noved līdz seksam. Es negalvoju, ka, ja tu tajā brīdī tās rozes tiešām būtu pasniedzis man un gribētu ko vairāk... ka tu turpat uz vietas arī dabūtu... bet jā – par seksu ar tevi es sāku sapņot jau tai pirmajā reizē.

Svens. Tātad jau tad tu mani vērtēji kā vīrieti...

Agrita. Visi taču apkārt tā vien smīkņāja, vērodami manas bezcerīgās pūles.

Svens. Nē, es, protams, redzēju, ka tu esi man pieķērusies. Bet tikpat labi es redzēju arī to, ka tava mīlestība pret mani ir tīri platoniska.

Agrita. Kāda, kāda?

Svens. Nu... ja tā varētu sacīt... tad tā ārēji bija tuvāka meitas mīlestībai pret tēvu... tā drīzāk bija draudzība, nevis mīlestība... Tā izskatījās...

Agrita. Nu jā... Tu redzēji to, ko gribēji saskatīt.

Svens. Ko nozīmē – ko gribēju?

Agrita. Nu... sakarā ar to, ka es tevi seksuāli nerosināju... tev bija izdevīgi pieņemt, ka arī mana attieksme pret tevi ir tieši tāda pat.

Svens. Ko? Tu mani seksuāli nerosināji? No kurienes tu to rāvi?

Agrita. No tavas toreizējās izturēšanās, protams.

Svens. Bet kā tad man vajadzēja izturēties, lai tu saprastu, ka es gribu tevi ne tikai kā savu mazo draudzenīti, bet arī kā sievieti?

Agrita. Tātad tu mani gribēji?

Svens. Varētu teikt, ka es negribēju nevienu citu – tikai tevi.

Agrita. Kāpēc tad tu man to nekādi toreiz neizrādīji?

Svens. Manuprāt, es to izrādīju pietiekami nepārprotami. Citas sievietes to uztvēra acumirkļi. Es tev sūtīju visus iespējamus mājienus un signālus, kādus vien spēju nosūtīt. Tad iznāk, ka mēs toreiz viens otru bijām smagi pārpratuši?

Agrita. Pārāk smagi...

Svens. Bet kāpēc tu pati nevarēji kaut kā izrādīt, ka vēlies mani citā statusā, ne tikai kā platonisku draugu?

Agrita. Vai tu esi galīgi sajucis, Sven? Par ko tu tagad runā? Gandrīz divus gadus es tev pa klēpi vien nodzīvoju. Vai tad es, tevi ieraudzījusi, bez mazākās kautrēšanās tūlīt pat nekāros tev kaklā? Es esmu skūpstījusi tevi biežāk nekā fanātisks ticīgais krustu vai svētbildes! Ko vēl man vajadzēja darīt, lai tu saprastu, cik ļoti es tevi mīlu? Ārprāts! Ārprāts! Divus gadus es nespēju pavedināt vienīgo cilvēku, ko esmu vājprātā mīlējusi un mīlu vēl joprojām! Un kurš, izrādās, tikpat vājprātīgi ir mīlējis arī mani. Toties esmu spējusi atdoties

pirmajam nekaunīgajam izvirtulim, apprecēties ar viņu un dzemdēt tam bērnu. Astoņus gadus esmu spējusi pacietīgi mocīties blakus nemīlam, necienīgam nodevējam, kurš pat nav pratis to novērtēt. Desmit gadus es būtu varējusi pavadīt paradīzē, bet sava un tā otra stulbuma dēļ vemdama vārtījos pa elli! Kāpēc? Kāpēc? Par ko? Par kādiem grēkiem? (Sāk demolēt dzīvokli un sist Svenu.) Tagad tu. Iesit man, Sven! Iesit taču! Man vajag, lai tu mani nosit! Es gribu mirt no tavas rokas un tūlīt pat! Nosit mani par manu stulbumu! Nosit! Un arī par savējo nosit! Nosit un pēc tam pats izdari pašnāvību!

Svens. Varbūt pirms tam vēl pēdējoreiz nodrāzīsimies? Es varētu tevi izdrāzt līdz nāvei. Tas būtu dubultkaifs. Vienlaikus gan slepkavība, gan sekss.

Agrita. Ko mēs tagad darīsim, Sven? Ko mēs darīsim? Nu kāpēc tu biji tik dumjš? Kāpēc? Kuram toreiz bija divdesmit seši gadi un kuram – sešpadsmit? Vai tad es tev nelipu klāt kā pirtsslotas lapa? Katrā brīvā brīdī es meklēju tevi. Es tevi, nevis tu mani! Vai varbūt tu to atceries citādi?

Svens. Nē. Tu patiešām biji tā, kas skrēja pie manis. Bet es toreiz domāju, ka tev vienkārši patīk manas gudrās runas... viedie padomi...

Agrita. Sven... vai tev ir bijis daudz sieviešu?

Svens. Jā. Trīssimt varbūt, ka nebūs... bet tuvu tam.

Agrita. Un viņas visas nāca pie tevis tāpēc, lai klausītos tavas gudrās runas?

Svens. Nē, protams. Tāpēc arī man bija skaidrs, ko viņas vēlas. Lai gan arī gudras runas neizpalika. Nav taču interesanti gulēt ar tādu sievieti, ar kuru tev seksta starplaikos nav, par ko patērzēt.

Agrita. O, ja es to būtu zinājusi, Sven! Ja es to būtu zinājusi! Un droši vien, ka es to zināju, sapratu. Sievieteī taču atšķirībā no vīrieša stulbā saprāta ir tāda patiesi gudra padomdevēja kā intuīcija. Tagad man pat liekas, ka es toreiz skaidri saklausīju tās balsi. Tikai baidījos tai noticēt. O, ja es toreiz būtu ļāvusi sev tai noticēt! Es ievilinātu tevi kādā drošā un vientuļā vietā, es sadzirdītu tevi ar miegazālēm. Kamēr tu guli, es piesietu tevi pie gultas tā, ka tu ne roku, ne kāju pakustināt nespētu. Un vēl es aizsietu tavu sasodīto muti. Jo tieši ar to tu spēj visbriesmīgākās lietas izdarīt. Kad tu pamostos, tu būtu pilnīgi bez jebkādam pretošanās spējam. Un tad es tevi zemiski izvarotu. Pēc tam es atsietu tev muti un prasītu: "Vai tagad tu mani precēsi, nelieti?" Un, ja tu atbildētu: "Nē!", tad es atkal tev aizsietu muti un vēlreiz zemiski izvarotu. Un to es darītu tik ilgi, līdz tu beidzot vairs nespētu izturēt, padotos un sacītu: "Jā!" Bet arī tad es tevi vēl nelaistu vaļā. Visu atlikušo mūžu tu man tur tāds sasiets gulētu, bet es tik taisītu un taisītu mums bērnus, līdz būtu pilnīgi pārliecināta, ka tu no manis vairs nekur neaiziesi, jo baidīsies, ka pašā bērni tevi nepiekauj. Un tad es varbūt tevi beidzot tomēr atsietu, tu nožēlojamākais no visiem idiotiem... Tikai tevis dēļ es sapinos ar Roju. Viņš nebūt nebija mans sapņu vīrietis. Ja man vajadzētu izvēlēties otro numuru un samierināties ar to, tad Rojs jau nu tas noteikti nebūtu. Viņš mani dabūja tikai tāpēc, ka bija tavs labākais draugs. Kad Rojs aicināja mani vizināties, es nespēju viņam atteikt, jo baidījos, ka tādējādi aizvainošu tevi. Kad Rojs mani skūpstīja, es centos pārvarēt pretīgumu, stāstīdama, ka viņš taču ir tavs labākais draugs, tāad –

tikpat kā tu. Un atdevos Rojam es tikai tāpēc, ka biju pārliecināta: nespēdams iedomāties tuvākas attiecības ar mani, tu vēlies viņu kā savu aizvietotāju.

Svens. No kā tad šādi tavi secinājumi varēja izrietēt?

Agrita. Nezinu. Bet nu jau tam vairs nav nozīmes. Astoņi gadi bija pietiekami ilgs laiks, lai es pie Roja pierastu. Un nenoliedzu, ka caurmērā jau viņš ir pietiekami lādzīgs puisis. Citādi taču tu ar viņu nedraudzētos?

Svens. Nedraudzētos gan.

Agrita. Bet vienalga es tevi ienīstu.

Svens. Ļoti pamatoti.

Agrita. Varbūt ne tik ļoti kā pati sevi.

Svens. Sevi ienīst ir bīstami.

Agrita. Aizveries!

Svens. Vai uz visiem laikiem?

Agrita. Protams. Mana kļūda bija tā, ka es tevi uzskatīju par gudru. Šī kļūda vairs neatkārtosies.

Svens. Paldies.

Agrita. Kretīns!

Svens. Nav jābūt Zālamānam, lai to saprastu.

Agrita. Idiots!

Svens. Tikpat triviāla patiesība.

Agrita. Pederasts!

Svens. Tas gan ne.

Agrita. Aizveries! Es labāk zinu!

Svens. Piedod. Es vairs tā nedarīšu.

Agrita. Un izbeidz draudēt! (Sit Svenam.) Tevis dēļ es tagad sasitu roku!

Svens. Pati vainīga, ka nespēj kāju tik augstu pacelt.

Agrita (ar kājas spērienu notriec Svenu). Piedod. Bet saproti pats – tu jau sen to biji pelnījis.

Svens. Un ne to vien.

7. aina

(telefona saruna)

SVENS UN ROJS.

Rojs. Es gribu ar tevi parunāt, Sven.

Svens. Protams, Roj, kad vien tu vēlies.

Rojs. Pēc pusstundas es varētu būt pie tevis. Der?

Svens. Sarunāts. Pēc pusstundas es tevi gaidīšu.

3. CĒLIENS

8. aina

SVENS UN ROJS.

Rojs. Kas tad tev te par postažu?

Svens. Noriebās vecais interjers.

Rojs. Nestāsti! Es pazīstu rokkrakstu. Tas ir Agritas darbs. Droši vien neuzmanīgi izteici dažus vārdus manai aizstāvībai. Bet par to neraizējies – visus tavus izdevumus es te segšu.

Svens. Izbeidz. Ar Agritu tam nav itin nekāda sakara. Pārdzēros, un uznāca delīrija lēkme.

Rojs. Tu – pārdzēries?

Svens. Nu labi... ne jau nu tā, ka tiešām pārdzēros. Bet mazliet iemetu. Un pasūtīju sev maukas. Teicu, lai brauc visas, kas ir brīvas. Nu un atbrauca... kādas divdesmit piecas... trīsdesmit. Sākumā jau gāja jautri... bet pēc tam dažas sanarkojušās sāka psihot... un pārējās viņām pievienojās.

Rojs. Tu pasūtīji maukas?

Svens. Un kāpēc tad ne? Kāpēc es vismaz reizi mūžā nevarētu pasūtīt maukas? Un tāpēc jau man laikam arī tā izgāja, ka nepratu ar viņām pareizi apieties.

Rojs. Labi, labi, Sven – ja maukas, tad maukas! Bet ja nu tomēr nejausi izrādītos, ka tās nemaz nebija maukas... turklāt nevis trīsdesmit, bet tikai viena...

Svens. Roj! Vai par to tu gribēji ar mani parunāt?

Rojs. Nē, Sven.

Svens. Nu tad runāt par to, par ko tu gribēji runāt, un nejaucies manā interjerā!

Rojs. Sven... vai tu nevarētu noņemt tās brilles? Man ir grūti runāt, ja neredzu tavas acis. Ak Dievs!... Sven!... Tātad tā tomēr nav Agrita? Tev ir nepatikšanas? Vai esi pilnīgi pārliecināts, ka es nespētu tev palīdzēt?

Svens. Nē, nē – neraizējies: tas jautājums patiešām ir nokārtots.

Rojs. Nu ja. Zinot, kā tu kaujies, varu iedomāties, kādi tagad izskatās tie, kas tev šos fingāļus uztaisīja.

Svens. Protams. Kādu no tiem ieraudzījis, tu neticētu, ka viņš ir vīrietis.

Rojs. Pareizi darīji. Es gribu ar tevi parunāt par Agritu. Šķiet, ka viņai ir cits. Man bail, ka viņa ir nolēmusi mani pamest. Tu esi mana pēdējā cerība. Tu vienīgais vari viņu iespaidot.

Svens. Es taču pēdējā laikā tikpat kā ar to vien nodarbojos. Bet viņa, kā jau teicu, spītīgi izvairās no tevi interesējošās tēmas. Varu, protams, turpināt savus centienus...

Rojs. Tas neko nedos! Ja jau līdz šim tas neko nav devis. Ir jārikojas radikālāk.

Svens. Kā tas ir – radikālāk?

Rojs. Sven... tas, ko es gatavojos tev lūgt, ir drausmīgi. Es to saprotu. Tomēr es visu esmu apdomājis un uzskatu, ka tā ir vienīgā cerība. Pēdējā. Kas notiks, ja Agrita tagad sāks salaist ar citu? Nē, nesaki neko! Es zinu, ka tu esi

pārliecināts par viņas augsto morāli, un nenoliedzu, ka viņai tāda patiešām arī ir, tomēr nejauši apstākļi mēdz sagraut daudz ko. Viņa ir pilnīgi pārliecināta, ka es neesmu viņai uzticīgs. Es vēl arvien nezinu, uz kā šī pārliecība balstās – uz baumām, nojautām vai neapgāžamām liecībām –, tomēr tā nu tas ir. Un man nav ne mazāko cerību pārliecināt viņu par pretējo. Līdz ar to patiesībai vairs pat nav nozīmes. Nozīme ir tikai tam, ka es nevēlos viņu zaudēt pavisam. Bet šis process jau ir sācies. Agrita vairs neizturas kā bēdu sagrauzta pieviltā sieva. Viņa staro kā laimīga mīlētāja. Vai saproti, ko tas nozīmē, Sven? Tas nozīmē, ka kuru katru brīdi var pienākt diena, kad viņa man pateiks: “Piedod, Roj, bet es mīlu citu, tāpēc aizeju no tevis.” Vai saproti, kas tad notiks? Tad es palikšu viens pats ar diviem maziem bērniem un visām problēmām, kas tam sekos. Un nav svarīgi, vai bērni pēc tam paliks pie manis vai arī viņa gribēs tos abus ņemt sev līdzī vai vismaz vienu no tiem. Tā tik un tā būs katastrofa. Tā būs elle, kurā es izcepšos dzīvs. Tāpēc es redzu tikai vienu izeju no visa tā... Man nav viegli tev to lūgt, Sven. Tu jau tāpat esi tik daudz darījis manā labā. Un tomēr es uzdrošināšos tev palūgt vēl arī to. Manā un Agritas labā. Jā, viņa tagad ir iemīlējusies un jūtas laimīga. Viņai liekas, ka tagad visu mūžu tā būs. Viņa ir iedomājusies, ka iemīļotais, lai kurš tas izrādītos, turpinās viņu tāpat mīlēt mūžīgi. Es, protams, lai arī neko konkrēti nezinu, šaubos, vai viņš viņu mīl: iespēja bez raizēm papriecāties ar skaistu, precētu sievieti un nekas vairāk. Un pat, ja viņš to tiešām patiesi mīlētu, vai tad mēs nezinām, cik maz vajag vīrietim, lai jau pēc mirkļa aizrautos ar kādu citu? Es to saprotu, un tu to saproti. Bet Agrita to nesaprot. Pirmkārt, jau tāpēc, ka viņa ir sieviete un tās vispār ir citādi uzbūvētas, otrkārt, tāpēc, ka viņa ar saviem ne šo laiku uzskatiem atšķiras pat no citām sievietēm. Ja viņa no manis aizies, tad agri vai vēlu atkal atradīsies bezdibeņa malā. Tu taču to labi saproti? Vai tu viņai to novēli?

Svens. Nē, protams, ka es viņai to nenovēlu.

Rojs. Nu, lūk... tāpēc tu varbūt varētu... mūsu abu dēļ... Man ir grūti izteikt šo lūgumu. Bet zini, ka es būšu tavs parādnieks ne tikai uz mūžu. Es apsolu, ja nomirstu ātrāk... pat nākt ārā no kapa, lai tev vajadzības gadījumā palīdzētu.

Svens. Labi, labi, Roj. Sabiedēt tev mani jau ir izdevies. Lai gan nevaru iedomāties, ko tādu tu varētu man lūgt, tomēr pēc šī ievada es netaisos tev neko uz aklo solīt. Tāpēc vispirms tev tomēr nāksies savu lūgumu izteikt un paskaidrot, ja vēlies no manis skaidru “jā” vai “nē” dzirdēt. Iespējams, ka tas būs – “padomāšu”. Ja tu tagad pieļauj iespēju, ka es varbūt varētu Agritas mīļāko kaut kā iebiedēt vai pat aizraidīt uz viņpasauli...

Rojs. Nē taču! Prātā sajucis es, par laimi, vēl neesmu! Turklāt apzinos, ka tas neko nedotu. Drīzāk jau viss beigtos ar to, ka Agrita apgultos uz viņa kapa un arī nomirtu. Kam man tas vajadzīgs? Es gribu paturēt savu sievu un bērnu māti, nevis viņas līķi!

Svens. Tad kas man jādara?

Rojs. Labi... Mēģināšu tev beidzot izstāstīt savu plānu. Tikai esi tik labs – nepārtrauc mani. Un arī nesteidzini.

Svens. Sarunāts.

Rojs. Tad, lūk... Ja tu varētu viņu atšūt no tā tipa... dabūt Agritu sev... tad es viņu nezaudētu. Nezaudētu kā sievu. Es saprotu, cik šis lūgums ir briesmīgs. Es zinu, kas tev sevī būs jāsalauž, lai tu spētu uz kaut ko tādu iziet. Es saprotu, ka psiholoģiski tas tev nozīmēs to pašu, ko pārgulēt ar savu meitu. Es zinu, ka esmu nelietis, tev to lūgdams. Bet... kā jau teicu... tas nav tikai manis dēļ. Tikai sevis dēļ es nemūžam nebūtu iedrošinājies tev ko tamlīdzīgu lūgt... bet saproti, ka tas ir arī viņas pašas un mūsu bērnu dēļ. Piedod. Ko tu saki par to visu, Sven?

Svens. Jāpadomā. Ja jau tas patiešām ir tik svarīgi. Bet kāpēc tu domā, ka man varētu veikties?

Rojs. Neveikties var vienmēr. Tomēr tas ir ļoti iespējams. Sievietēm taču garīgā, emocionālā tuvība ir svarīgāka par seksu. Pats esi man to skaidrojis. Un ar tevi viņu saista tādas dvēseliskas saites kā ne ar vienu citu. Man liekas, ka no viņas puses no tām līdz seksam ar tevi ir tikai viens solis. Varbūt pat vēl mazāk. Esmu ievērojis, kā viņa reizēm uz tevi skatās. Tā neskatās uz vienkārši garīgās pielūgsmes objektiem. Varu atzīties, ka šo skatienu dēļ esmu bijis pat greizsirdīgs un mēģinājis jūs abus izsekot. Es nūdien vienu brīdi biju pat gandrīz pilnīgi pārliecināts, ka starp jums ir kas vairāk. Tomēr pārliecinājos, ka šajā ziņā mana intuīcija ir kļūdījusies. Bet nav dūmu bez uguns. Tagad, visu rūpīgi pārdomājis, varu gandrīz simtprocentīgi galvot, ka, lai arī no tavas puses tās tiešām ir tikai tēva jūtas, Agritas meitas jūtas nav tik bezgrēcīgas. Ja tu spētu pārvarēt sevi, domāju, ka mums veiktos. Ja atzīsti, ka mans mērķis nav nemaz tik netīrs, kā pirmajā brīdī varētu likties, ja piekrīti, ka no tā būs labums vismaz četriem cilvēkiem... tad varbūt pamēģini sevi tomēr pārvarēt. Piedod, bet es uzdrošinājos šādu priekšlikumu izteikt arī tāpēc, ka nekāds atturībnieks un Dieva jērs tu taču neesi. Sievietes kā tādas taču nav tev pretīgas. Iespējams, ka tev to ir bijis pat daudz vairāk nekā man. Jā, es saprotu: tu vēlies būt brīvs. Bet Agrita taču tavu brīvību nepadraudēs. Viņa tik un tā paliks mana sieva. Es vismaz ceru, ka mums izdosies to panākt. Argumentu taču tam ir vairāk nekā pietiekami. Viņa taču ar to neko nezaudēs. Oficiāli un sabiedrības acīs viņai būs laba ģimene. Bērni nezaudēs ne tēvu, ne māti. Arī intīmajā dzīvē viņa nebūs apdalīta, jo bez ierobežojumiem un bailēm tikt pieķertai varēs brīvi apmeklēt mīļāko, kurš garīgi un emocionāli tai tāpat jau ir vistuvākais cilvēks. Padomā, Sven. Pakāpies solīti atpakaļ un paskaties uz viņu vienkārši ar vīrieša acīm. Lieliska sieviete. Skaista. Fantastisks augums. Varbūt īpašu kaifu tev varētu sagādāt arī tieši tas, kas šobrīd kavē tev viņu seksuāli novērtēt. Ir taču veči, kas dod priekšroku tieši savām meitām. Tātad tajā ir kaut kas tāds... Ja nespēj izslēgt savas tēva jūtas, tad mēģini tās bagātināt. Ko?

Svens. Un ja nu tu maldies? Ja nu es tiešām pierunāju sevi uz nelielu psiholoģisko incestu, bet Agrita tam tomēr nepiekrīt?

Rojs. Tāda iespēja, protams, pastāv. Vismaz teorētiski. Tomēr esmu pārliecināts, ka neveiksmes iespēja ir pavisam niecīga. Padomā pats: jūsu abpusējās

simpātijas... tas, ko esmu novērojis Agritas attieksmē pret tevi... un... tava pieredze. Es nūdien nespēju iedomāties sievieti, ko tu nevarētu dabūt savā gultā. Tu taču proti viņas tik virtuozī apstrādāt, ka reizēm, man šķiet, tās tikai pēc orgasma sāk aptvert, kas ar viņām īsti ir noticis, un vēl tad nespēj saprast, kurā brīdī un kāpēc ir tev atdevušās. Es taču biju galīgais idiots un kautrīgs, neveikls muļķis, kad satikos ar tevi. Vēl šodien atceros, kā tu man skaidroji sieviešu psiholoģiju un mācīji, kā ar kuru katrā konkrētā brīdī ir jāapietas. Ja nebūtu tevis, es, iespējams, vēl šodien būtu nevainīgs kā Dieva jērs. Bet, pateicoties tev, man ne tikai kā nav ar to problēmu...

Svens. Darīsim tā. Neko ar varu. Mēģināšu panākt, lai mēs ar Agritu biežāk satiktos. Ja kaut kas pietiekami nepiespiesti un dabiski notiks, lai būtu. Bet, ja tomēr izrādīsies, ka tam nav lemts notikt – atvaino.

Rojs. Protams, protams, Sven! Tikai tā un nekā citādi! Es tev pilnīgi piekrišu! Pats saproti, ka man jau galvenais nav tas, lai tu ar viņu gulētu. Ja vari bez tā nodrošināt stabilitāti manā ģimenē, tad – lūdzu! Skaties pats, Sven! Skaties pats, kā ir pareizāk! Tu taču tādās lietās esi nesalīdzināmi lielāks meistars nekā es! Bet, lai kā tas beigtos – pat ja ar pilnīgu neveiksmi – es vienalga esmu tev pateicību parādā uz mūžiem. Jau par to vien, ka tu mani pareizi saprati un piekriti mēģināt palīdzēt!

9. aina

SVENS UN AGRITA.

Svens. Vai tu nevari kaut mirklīti pagulēt mierīgi?

Agrita. Jā, bet tavi glāsti mani satrauc!

Svens. Vari satraukties. Tikai nekusties. Ļauj man tāpat vien mierīgi ar rokām izbaudīt tavu ķermeni. Tas ir tik skaists. Ļauj pakaifot.

Agrita. Bet ko es varu darīt, ja tava kaifošana mani iedarbina?

Svens. Es jau teicu – guli mierīgi!

Agrita. Tev viegli teikt. Bet es nevaru mierīgi gulēt, kad tu gar mani grābsties. Es tad uzreiz gribu pagrābstīties arī gar tevi.

Svens. Bet tā tu man traucē. Vismaz pusstundiņu paguli šādi! Pēc tam varēsi grābstīties pretī.

Agrita. Kā tu nesaproti, ka es nespēju! Mans ķermenis atsaucas pats no sevis. Tev tas jāsasien, ja vēlies, lai es nekustētos.

Svens. Nav slikta doma. (Sasien Agritu.) Vai tā tev ir ērti?

Agrita. Ļoti ērti! Var sacīt, ka ērtāk man vēl nekad mūžā nav bijis. Sajūta tāda, ka tūlīt pārplīsīšu.

Svens. Atslābinies un centies neko nejust.

Agrita. Paldies. Ļoti labs padoms. Turklāt īstajā brīdī.

Svens. Tagad tu esi pilnīgi manā varā.

Agrita. Kad tad ir bijis citādi?

Svens. Es nesaprotu, kāpēc tu tik ļoti ienīsti Roju.

Agrita. Nesaproti?

Svens. Vai vari iedomāties? Es saprotu, ka tas notika viņa neuzticības dēļ, bet es nesaprotu, kāpēc. Rojs tikai vienreiz ar citu sievieti pārgulēja, bet pati zini, cik daudz to ir bijis man.

Agrita. Vai tas jāsaprot, ka arī tu esi pārgulējis ar citu sievieti?

Svens. Un kas tad būtu? Nē, es neesmu pārgulējis ar citu sievieti. Es tagad runāju par tām, kas man bijušas pirms tevis.

Agrita. Tās bija pirms manis.

Svens. Tātad tās neskaitās?

Agrita. Protams, ka neskaitās. Rojam pirms manis taču arī ir bijušas citas sievietes.

Svens. Un tās arī neskaitās? Skaitās tikai tā viena?

Agrita. Protams.

Svens. Un man arī skaitīsies tās, kuras būs turpmāk? Kāpēc tu neatbildi?

Agrita. Tāpēc, ka es nesaprotu, kāpēc tu man tagad to jautā?

Svens. Tāpēc, ka tu man reiz teici, ka esi ar mieru man būt viena no daudzām.

Agrita. Jā, tā es teicu.

Svens. Vai tavas domas tagad ir mainījušās?

Agrita. Nē, nav.

Svens. Un tu patiešām esi pilnīgi pārliecināta, ka tā mierīgi samierināsies ar to, ka es guļu arī ar citām?

Agrita. Nē... mierīgi laikam gan ne. Tas sāpēs. Tomēr es ar to samierināšos.

Svens. Kāpēc?

Agrita. Tāpēc, ka es rēķinos ar to, ka tu esi pieradis tā dzīvot.

Svens. Un man tiks piedots?

Agrita. Protams. Tikai man sāpēs.

Svens. Tātad arī Rojam tiktu piedots, ja viņš būtu tā pieradis?

Agrita. Nē, Rojam netiktu piedots.

Svens. Kāpēc? Ar ko tad es atšķiros no Roja? Es taču arī esmu vīrietis tāpat kā viņš.

Agrita. Tevi es mīlu.

Svens. Skaidrs. Tātad vīrietis, ko tu mīli, drīkst gulēt arī ar citām sievietēm, bet vīrietis, ko tu nemīli – nedrīkst?

Agrita. Tā iznāk. Šķietami nav loģikas, bet tā nu tas ir. Vai tu ļoti gribi gulēt arī ar citām sievietēm?

Svens. Nemaz.

Agrita. Tad kāpēc par to runā?

Svens. Tikai tāpēc, ka konstatēju šādu šķietamu pretrunu tevis teiktajā. Starp citu, bija atnācis Rojs.

Agrita. Kā to saprast – starp citu?

Svens. Nē, viņš, protams, nebija atnācis starp citu. Rojs bija atnācis ar konkrētu nolūku. Tikai es starp citu to tagad atcerējos.

Agrita. Nu? Un ko tad viņš gribēja?

Svens. Viņš ir ar mieru atstāt tevi man.

Agrita. Interesanti gan...

Svens. Vai ne?

Agrita. Sven, nekaitini mani, bet stāsti, kas tur īsti bija, citādi dabūsi pa purnu!

Svens. Es saprotu, bet droši vien, ka ne tagad.

Agrita. Ko ne tagad?

Svens. Es domāju, ka pa purnu dabūšu mazliet vēlāk.

Agrita. Sven! Vai tāpēc tu mani sasēji?

Svens. Lai nedabūtu pa purnu? Protams.

Agrita. Nē, tagad es par to nerunāju! Es runāju par to, ko tev sacīja Rojs!

Svens. Sapratis, ka esi viņam zudusi, Rojs pilnīgi oficiāli atļāva man tevi savākt.

Agrita. Kā tas ir – pilnīgi oficiāli?

Svens. Tagad mūsu attiecībām ir tava oficiālā dzīvesbiedra atļauja. Mums vairs nevajadzēs baidīties no tā, ka viņš mūs abus nejauši varētu pieķert.

Agrita. Bet es nekad no tā arī neesmu baidījies.

Svens. Tu vispār man esi drosmīga meitene.

Agrita. Protams.

Svens. Tikai viņam šajā sakarībā ir kāds lūgums mums.

Agrita. Un kāds tas būtu?

Svens. Lai formāli un ārēji viss paliek pa vecam.

Agrita. Interesanti.

Svens. Jā – doma tāda, ka jūs paliksiet oficiāli precējušies, arī mēs savas attiecības ārēji nedemonstrēsim, vārdu sakot: par to, kas ir patiesībā, zināsim tikai mēs trīs.

Agrita. Cūka! Un kā viņš vispār zina par mūsu attiecībām?

Svens. Taisnību sakot, viņš par tām vēl neko nezina. Viņš tikai saprot, ka neizbēgami tevi zaudēs, un gribētu zaudēt tevi man, nevis kādam citam.

Agrita. Kāda viņam daļa par to, ko es izvēlos? Zemiskais lops. Tātad viņš pie tevis bija ieradies ar lūgumu, lai tu, izmantodams savu pieredzi un meistarību, mani paved? Varbūt viņš par to tev pat piedāvāja naudu?

Agrita. Mīļā mana... saprotu tevi, un tomēr: vai ir vērts vairs dusmoties? Vai ir vērts tagad lamāt Roju? Nav taču par ko. Ko tad viņš tādu ir izdarījis? Nu labi – pārgulējis ar citu sievieti. Tas, protams, ir šausmīgi un nepiedodami, bet viņš taču par to jau ir samaksājis. Briesmīgi samaksājis. Dārgāko iespējamo cenu. Viņš ir zaudējis pasaules labāko un skaistāko sievieti...

Agrita. Sven, kuru vietu tu man tagad iezied?

Svens. Vai tev nepatīk, ka es tā saku?

Agrita. Protams, ka patīk.

Svens. Tad kādas pretenzijas?

Agrita. Nekādas.

Svens. Tev ir radušās aizdomās, ka patiesībā es tā nemaz neuzskatu?

Agrita. Nu nē taču! Turpini vīterot. Tev labi sanāk.

Svens. Es tavā vietā tagad daudz nelektos.

Agrita. Mana atriebība būs briesmīga.

Svens. Es ar to rēķinos. Bet atgriezīsimies pie Roja. Tātad par to, ka Rojs pārgulēja ar citu, tev vairs nav iemesla tik šausmīgi viņu ienīst.

- Agrita. Par to es arī viņu nemaz vairs neienīstu. Tieši otrādi – es no sirids esmu viņam pateicīga. Es ar prieku pat uzstādītu pilsētas centrā pieminekli, kurā būtu redzams Rojs drāžam to sievieti uz galda blakus datoram.
- Svens. Protams. Tu Roju ienīsti par to, ka bijī spiesta šos astoņus gadus nodzīvot kopā ar viņu. Bet arī tur taču Rojs nav vainīgs. Tur simtprocentīgi esmu vainīgs tikai es viens pats.
- Agrita. Neesi tik iedomīgs. Ļauj arī man šajā vainā padalīties ar tevi.
- Svens. Lūdzu, ja tev to vajag. Un tomēr – jebkurā situācijā vainīgs ir gudrākais. Un es tobrīd nenoliedzami biju gudrākais no mums. Ja kāds varēja to visu absurdu saprast un novērst, tad tas biju vienīgi es. Labi, ja ņemam vērā arī sievietes intuīciju, tad otrs vainīgais patiešām bijī tu. Toties Rojam mēs nevaram pārņemt pilnīgi neko. Viņš iemīlējās tevī. Vai vīrieti var vainot par to, ka viņš iemīlās sievietē? Un Rojs taču tevi neizvaroja? Un nebūtu izvarojis, ja tu izrādītu pretestību. Tātad arī tur tu vari vainot tikai mūs abus. Mani un sevi. Viņš tevi apprecēja. Vai to mēs varam uzskatīt par viņa vainu? Nē taču. Tieši otrādi. Vai ne? Viņš tev uztaisīja divus bērnus. Loģiski. Abi bērni ir ļoti jauki. Vai tad tu viņus nemīli?
- Agrita. Protams, ka mīlu.
- Svens. Tad kāds tev iemesls Roju ienīst?
- Agrita. Kaut vai par to, ka viņš tagad aizmuguriski cenšas mani kādam pārdot uz sev izdevīgiem noteikumiem.
- Svens. Viņš necenšas tevi pārdot. Viņš baidās, ka ar tevi var kaut kas slikts notikt. Tāpēc Rojs atnāca tieši pie tā cilvēka, par kura labajiem nodomiem un mīlestību pret tevi viņš nešaubās. Tiesa, viņš vēl nezina, ka šī mīlestība ir arī fiziska. Turklāt Rojs nojauš, ka tava mīlestība pret mani nekad nav bijusi tīri platoniska. Kur tu te saskati pārdošanu?
- Agrita. Un kas tie par interesantiem priekšnoteikumiem?
- Svens. Viņš vienkārši bērnu dēļ cenšas saglabāt vismaz kaut ko no jūsu laulības.
- Agrita. Labi, tam galu galā vairs nav nozīmes. Man būs bērns arī no tevis. Kāpēc tu klusē? Esi satriekts? Nedzirdēji, ko es teicu? Varu atkārtot – man no tevis būs bērns.
- Svens. Kā tu to zini?
- Agrita. Vai gribi, lai es tagad sāku tev to skaidrot?
- Svens. Nē. Puisītis vai meitenīte?
- Agrita. Trīnīši. Viens puisītis un divas meitenītes. Puisītis būs tumšmatis ar zilām acīm, abas meitenītes – blondas. Vienai no tām ir brūnas acis, otrai – katra savā krāsā – viena dzeltena, otra – rozā. Pēc pusotra mēneša vēl nav iespējams noteikt bērna dzimumu, stulbais Sven.
- Svens. Kad tad tu to dabūji gatavu?
- Agrita. Pirms pusotra mēneša, kā jau teica. Pēc visa spriežot, jau otrajā drāšanās reizē. Pirmajā es tam vēl nebiju gatava. Bet jau nākamajā dienā likvidēju visu kontracepciju. Neizklausās, ka tu būtu laimīgs.
- Svens. Vai izklausās, ka es būtu nelaimīgs?
- Agrita. Nē. Izklausās, ka tu būtu mazliet apjucis.

Svens. Tāds es arī esmu.

Agrita. Vai mēģināsi mani pielauzt uz abortu?

Svens. Nē, nemēģināšu.

Agrita. Un pareizi darīsi. Ja jau man ir divi bērni no cilvēka, ko es nekad neesmu mīlējusi, tad vismaz vienu bērnu es gribu arī no sava mūža lielās un vienīgās mīlestības. Pat ja tā būtu tāds idiots kā dažs labs.

Svens. Tik izsmalcinātu komplimentu es vēl nebiju dzirdējis.

Agrita. Es esmu laimīga, Sven. Neizsakāmi laimīga. Man būs bērns no tevis. Un nedomā, ka es to izdarīju tevis piesaistīšanai. Man pašai to vajadzēja. Ļoti. Tu vari droši turpināt savu brīvo dzīvi. Es nevēlos kļūt par tavām važām. Es negribu, lai tu, pārāk cieši pie manis piesaistīts, reiz sāktu nolādēt to dienu, kad esi ar mani sapinies. Tu visu mūžu varēsi palikt brīvs. Un es to neuzskatīšu par nodevību. Un būšu pateicīga par katru mīlestības mirkli, ko tu man veltīsi. Jau tagad esmu pateicīga. Man jau tagad ir ticis tik daudz laimes, ka pietiktu vismaz diviem mūžiem. Tikai samierinies ar to, ka man būs tavš bērns. Nepārmet man to. Visu citu vari pārmet, tikai to ne. Tik daudz taču tu vari man apsolīt, Sven?

Svens. Mīļā. Man nav iemeslu noliegt, ka patiešām esmu viens no lielākajiem idiotiem. Tomēr arī lielāku muļķi par tevi man nav laimējies sastapt. Es netaisos neko solīt, jo nevēlos izaicināt likteni, tomēr no tā, ko jūtu un ko nevari nejust arī tu, esmu pilnīgi pārliecināts, ka nebūs man vairs nevienas citas sievietes. Tu un vienīgi tu esi mana lielā laime un likteņa dāvana. Kā gan man varētu ienākt prātā tev kaut ko pārmet? Un vēl jo vairāk to, ka tu esi nolēmusi laist pasaulē mūsu abu bērnu? Tavas šaubas pierāda, ka tu patiešām esi galīgi aptaurēta, un šī aptaurētība, protams, tavus stulbos vārdus attaisno. Un, ja nebūtu šīs neizsakāmi sarežģītās situācijas, tad tici, ka es tevi bildinātu jau pēc pirmās izdrāšanas. Nē – jau daudzus gadus pirms tās.

Agrita. Bet tagad?

Svens. Bet tagad... Tagad es patiesi nezinu, ko darīt. Kādas man tiesības būvēt savu laimi uz citu nelaiemes? Lai gan es jau tagad esmu laimīgs. Tāpēc domāju par to, kā vismaz šo laimi saglabāt, kā neizārdīt to.

Agrita. Un ko tu esi izdomājis?

Svens. Apsverot visus "par" un "pret"... liekas, ka prātīgākais šajā situācijā būtu pieņemt Roja priekšlikumu. Ne jau tāpēc, lai izdarītu viņam pa prātam, bet tāpēc, ka tādējādi tomēr vismazāk cilvēku ciestu. Rojs nūdien manis pēc varētu arī mierīgi ciest, jo viņš pats pie mūsu laimes ir vainīgs... bet es negribu, lai ciestu arī jūsu bērni. Es nezinu, vai tu pareizi saproti mani.

Agrita. Tātad lai bērni domā, ka ar viņu vecākiem viss ir kārtībā, lai aug ar pārliecību, ka krusttēvs Svens ir patiešām tikai krusttēvs Svens, nevis viņu mātes mīļākais un vienīgā īstā mīlestība?

Svens. Tu to saki tā, it kā tas būtu kāds noziegums. Vai tiešām viņi priedāsies, uzzinot, ka māte ir pametusi tēvu un izārdījusi viņu ģimenes ligzdiņu, jo viņai, lūk, daudz labāk patīk drāzties ar krusttēvu Svenu?

- Agrita. Jā, izklausās stipri briesmīgi. Un ko viņi domās par savu mazo brālīti vai māsiņu? To, ka tas arī ir viņu tēva bērns? Un vēl jaukāk būtu, ja arī Rojs domātu, ka tas ir viņa bērns, vai ne? Pateikšu, ka mūsu pēdējā kopošanās reizē kontracepcija nenostādāja. Rojs, protams, priecāsies un pat nedomās savu paternitāti pārbaudīt.
- Svens. Nu gan tu mani noliki. Liki justies vainīgam. Kāpēc tu netici, ka man tiešām ir svarīgi tas, kā jutīsies jūsu bērni? Bet no mūsu bērna Roja labā es atteikties netaisos. Turklāt šo jautājumu mēs varēsim nokārot bez jebkādam problēmām. Ja jau Rojs pats grib, ka es kļūstu par viņa sievas mīļāko, tad bez ierunām pieņems arī to, ka tu vēlies no manis bērnu.
- Agrita. Vēl jo vairāk tad, ja sabiedrība būs pārliecināta, ka tas ir Roja bērns. Vai to tu gribēji sacīt, Sven?
- Svens. Bet vai tu saproti, ka es patiešām gribu tikai to, lai visiem būtu pēc iespējas labāk? Un vai tu saproti, ka man ir grūti, ja tu visu laiku tā uztver un pārgrozi manis sacīto?
- Agrita. Piedod, Sven, es saprotu, ka tev ir grūti. Un saprotu, ka tu gribi tikai to labāko. Tu patiešām esi labs. Bez ironijas. Es neticu, ka būtu spējusi iemīlēt nelieti. Tomēr arī es domāju par situāciju. Man nav ne mazākā iemesla simtprocentīgi un bez ierunām uzticēties tavai gudrībai. Es jau reiz uz to paļāvos. Un mēs abi labi zinām, ar ko tas beidzās. Es tev nepārmetu. Tas ir pat mīļi, ka tu, patiešām būdams ļoti gudrs, vienlaikus spēj būt arī tāds idiots. Kā tu esi iedomājies mūsu turpmāko dzīvi? Tātad es līdz pat nāvei dzīvošu kopā ar Roju un regulāri ieradīšos pie tevis pēc laimes? Bet bērni līdz mūžam galam būs pārliecināti, ka mums ar Roju viss ir kārtībā un arī mazajam brālītim vai māsiņai nav nekāda sakara ne ar vienu citu kā tikai ar viņu tēvu? Un viņš vai viņa arī visu mūžu nodzīvos pārliecībā, ka ir Roja bērns?
- Svens. Nevienu brīdi neesmu domājis, ka mums visu mūžu tā jādzīvo. Kad bērni pieaugs un spēs visu bez traumām pareizi saprast, tad nokārtosim savas attiecības. Tu izšķirsies, un mēs apprecēsimies.
- Agrita. Pēc cik gadiem tad tas būs?
- Svens. Nu... Pēc divpadsmit... piecpadsmit...
- Agrita. Nekas traks jau nav.
- Svens. Bet mēs taču šo laiku nodzīvosim blakus.
- Agrita. Labi, Sven. Un kad tu domā mūsu bērnam pateikt, kurš ir viņa īstais tēvs? Taču ne ātrāk kā Roja bērniem. Ja viņš to uzzinās ātrāk, tad nebūs taču vēl tik gudrs kā tu tagad un nesapratīs, kāpēc viņam tēva vārds no citiem būtu jāslēpj. Turklāt brīdinu – šis nav vienīgais bērns, ko es no tevis vēlos. Un, ja mūsu attiecības turpināsies, tad es pratīšu arī tos citus no tevis dabūt. Es saprotu, ka tu patiešām vēlies tikai to labāko. Bet neesmu pārliecināta, ka meli ir tas drošākais līdzeklis patiesas laimes un harmonijas sasniegšanai.
- Svens. Klīst baumas, ka nav. Tomēr cilvēces pastāvēšanas priekšnoteikums ir ētika, nevis patiesība. Homo sapiens veidojās nesaraucamā darbarīku izmantošanas, runāšanas un domāšanas vienībā. Un domādams viņš saprata, ka patiesas reakcijas izdzīvošanai reti kad ir noderīgas. Cilvēkam, medību instinkta

vadītam, gribējās nekavējoties mesties virsū medijumam. Bet viņš saprata, ka šī patiesā reakcija var nenest veiksmi. Labāk savaldīt sevi, pagaidīt izdevīgu brīdi, rūpīgi izdomāt, kā zvēru drošāk dabūt uz sava galda, kā apmānīt. Vai tad veiksmīgu medību pamatā nav meli? Kas tad bija ar žagariem nomaskēta mamutu bedre? Visuzskatāmākie meli. Mēs varam to visu saukt par medību paņēmieniem, bet būtība no tā nemainās – ar žagariem pirmatnējais cilvēks apzināti sacīja mamutam: “Ej droši! Tur visur ir stingra, līdzena zeme!” Mamuts noticeja un beidza savu dzīvi homo sapiens vēderā. Bet homo sapiens tādējādi izdzīvoja. Un ne tikai izdzīvoja, bet arī kļuva par neapstrīdamu pasaules valdnieku. Vai normālam cilvēkam ienāks prātā nosodīt pirmatnējo mednieku par šiem meliem? Es te nerunāju par mūsdienu dabas aizstāvjiem, kas cīnās par dzīvnieku tiesībām, bet paši ēd karbonādi vai vismaz dauza mušas un odus. It kā tie nebūtu dzīvā radība un mūsu “jaunākie brāļi”. Bet iesim tālāk. Par mamutiem stāstīdams, es tikai gribēju parādīt, cik senas un pamatīgas, lai arī šķietami nemanāmas, ir melošanas saknes. Bet šodien. Kas dominē audzināšanā? Meli. Ko māte māca savam puisītim pirms iešanas ciemos? “Uzvedies labi. Ja tev piedāvā kūkas, tad paņem tikai vienu. Ja tante tev piedāvās otru, tad pasaki paldies un atsakies – saki, ka vairāk negribi.” Un puisītis, vēlēdamies izaugt par augsti ētisku personību, tā arī saka: “Paldies, tante, man vairāk negribas.” Lai arī pats vai mirst no neprātīgas vēlēšanās aprīt vēl vismaz četras kūkas. Jā, mēs to nesaucam par meliem, mēs to saucam par pieklājību, bet būtība taču no tā nemainās. Tie vienalga ir meli, jo puisītis apzināti teica tantei ne to, ko domāja. Bet mēs viņu par šādu rīcību nenosodām. Pat slavējam. Kāpēc? Tāpēc, ka mēs cilvēka rīcību vērtējam nevis pēc tā, vai viņš melo, bet pēc tā, kāpēc viņš melo. Svarīgi ir melot ētisku motīvu dēļ. Ja tava patiesība nesīs ļaunumu, tad ikviens normāls līdzcilvēks tevi novērtēs kā nelieti. Nu padomā pati – ja neglīta meitene man prasa: “Sven, vai es esmu skaista?” un es viņai godīgi atbildu: “Nē, mīļā, tu esi tik atbaidoša, ka man, uz tevi skatoties, tikai vemt vien gribas!” Un ja uz nerviem krītoša vecmāmiņa prasa bērniņam: “Vai tu mani mīli?” Vai, tavuprāt, pareizākā atbilde būtu: “Kas tev nāk prātā, vecā ragana! Zārkā es tevi gribētu redzēt baltās čibiņās! Noriebusies kā rūgta nāve tu man esi!” Tāpēc jautājums – melot vai nemelot – ir principiāli atrisināts jau cilvēces rītausmā. Vai iespējams dzīvot uz meliem būvētu dzīvi? Ne tikai iespējams. Nav iespējams pat pāris stundas bez meliem nodzīvot. Nemaz nerunājot par laimīgu dzīvi. Jo izsvērtāk un rūpīgāk tu liksi melus pie meliem, jo laimīgāks būsi gan tu pats, gan tie, kas dzīvo tev apkārt. Līdz ar to arī mums nepastāv un nevar pastāvēt jautājums: melot vai nemelot? Pastāv tikai jautājums, kā, kad un kur melot un kā šos melus sapīt pareizā, morāli augstvērtīgā tīklā. Es vēl nevaru tev šodien atbildēt uz visiem “ko” un “kā” kurā brīdī mēs turpmāk darīsim. Domāsim, laiks palīdzēs. Un, ja esmu tevi principā pārliecinājis, tad lūdzu tikai vienu: nesteidzies... nesteidzies ar savu patiesību. Darīsim visu, lai ap mums būtu pēc iespējas mazāk nelaimīgu cilvēku.

Agrita. Labi, Sven. Lai būtu, kā tu vēlies. Tikai esi tik laipns un tagad tomēr atsien mani beidzot.

Svens. Bet vai tas nav bīstami?

Agrita. Ir.